
Liv og latter i Klarahuset

Gråvær og 7 varmegrader

Da er gjestebloggeren innom for en rask oppdatering av bloggen. Egentlig var verken jeg eller pensjonisten helt i slag for blogging i dag, men vi fant ut at det var bedre med et kort innlegg enn intet! Dessuten er det jo siste dag i juni, og hvis «halvtårs-seieren» skal kunne innkasseres av pensjonisten i morgen, kunne vi ikke bryte bloggsirkelen.

I dag har vi altså som tidligere meldt om, reist til

Skjånes. Vi starta hjemmefra Kvartsveien ca. kl.12.00, men hadde et par ærender rundt om i Vadsø før vi kunne forlate kommunen. I tillegg blei det handling, bleieskift og mating i Tana, i tillegg til et par amme- og tissepauser underveis, så klokka va over halv seks da vi ankom residensen. Da va det om å gjøre å få båret inn alt av bagasje og få opp varmen i huset. Selv om panelovnene hadde stått på 19 og 20 grader, har kulda utendørs klart å kjøle Klarahuset godt ned, så det måtte litt intensiv stormvarming til. Deretter var det kveldsmat til Julie og middag til oss som sto for tur.

Siden vi konkluderte med at badet fortsatt var for kaldt, blei kveldsstellet av Julie gjennomført på kjøkkenbordet, med stellematte og et godt håndkle under. Da lilletøtta skulle legges, hadde ho mye oppsamla energi i kroppen, etter å ha sittet timesvis i en bilstol. Ho va derfor helt spinnvill og hadde fullt show i over en time før ho sovna.

For de som er nysgjerrig på om vi har TV her eller ikke, kan jeg melde om at vi har fått lånt med Steffen sin apple-TV med GET, slik at vi nå ser fotballkamp gjennom Marita-nettet. Dersom hennes nett svikter kan mamma eller pappa dele mobilnettet fra telefonen sin, men da må vi prioritere, siden de har begrenset mengde data.

Roen har endelig senket seg her i Klarahuset, alt er pakket ut og kommet sånn noenlunde på plass, rødvinsdunken er åpnet og varmen begynner sakte men sikkert å bre seg utover huset. Vi ser fram til en flott uke her på Skjånes! Faktisk har det meldt hele 19 grader på mandag, men vi tror det ikke, før vi får se det.

Hårklipp

r Onkel Steffen - du må klippe deg!

Nei når det til og med kommer anonyme kommentarer på bloggen med storslått skryt, blir gjestebloggeren såpass motivert at jeg skriver dagens innlegg også. Pensjonisten sjøl er ikke helt i slag i dag, og satte nok pris på å få pause fra bloggskrivningen. For det kan jeg opplyse dere om, det er ikke bare bare å produsere lesbare nyheter, formidlet på en underholdende og lettleselig måte. Desto mer imponerende er derfor at pensjonisten har levert blogginnlegg av høy kvalitet hver dag i et halvt år om få dager, når juni måned er omme. Jeg må innrømme at jeg har vært usikker på om han ville fullføre dette målet, siden motivasjonen har vært litt varierende, men jeg bøyer meg i hatten over både innsatsen og det gode resultatet!

Vi har hatt nok en fin dag her i Kvartsveien. Etter enda ei natt med lite søvn, dog litt mer «valgfritt» denne

gangen da jeg er i gang med litt nedtrapping av nattammingen, fikk jeg sovet godt ut på morgenen, jeg sov vel helt til klokken 09. Da hadde lilletøtta både fått morgenstell, blitt lekt med, fått grøt til frokost og blitt lagt i vogna for dagens første lur. Med tanke på at det ikke ble spesielt mye søvn på besteforeldrene heller i natt, satte jeg veldig pris på hjelpen. Kvart på fem måtte Steffen kjøres på flyplassen, da han skulle reise til Oslo for helgen sammen med en kompis fra Tromsø for å dra på Eminem-konsert. Da måtte selvsagt ho mor stå opp kl. 04.00 for å lage en god frokost til gromgutten. Siden begge lå «på vakt» for å unngå å forsove seg hadde de visst ikke sovet så spesielt godt de heller. Heldigvis hadde ingen blitt holdt våken av lilletøtta sin klagegråt, så den kan ikke ha vært av den aller verste sorten.

Litt senere på dagen var jeg og Julie på besøk hos en venninne i Vadsø som har en ti uker gammel baby. Det var veldig koselig, men Julie syntes nok babyen var litt kjedelig som ikke kunne være med å leke. Hun prøvde flere ganger å nærme seg han, men jeg måtte passe på at hun holdt seg på god avstand. Etter å ha sett hvordan hun rundjuler «babydukka» her i Kvartsveien tok jeg ingen sjanser. Da vi kom hjem fra besøket ble det servert nydelig finnbiff med hjemmelaget potetmos og deilige grønnsaker. Et skikkelig herremåltid!

For de av dere som leste Steffen sin kommentar om Arvids frisør i går, ble dere kanskje nysgjerrige på hva dette handlet om. I går kveld fant Steffen, som var ganske langhåret til han å være, ut at han burde få på plass sommersveisen før Oslo-turen. Verken jeg eller ho mor har noe erfaring med maskinklipping, så ingen av oss turte å trå til. Pensjonisten derimot solgte seg inn som en dreven frisør og lovte gromguttene en storfin sveis. Det skulle likevel vise seg at pensjonisten kanskje ikke var like stødig på handa som han ga uttrykk for, og spesielt i nakken ble sveisen ganske særegen med diverse kunstneriske hakk. Både jeg og ho mor var skeptisk til at Steffen skulle måtte gå slik, men pensjonisten syntes slettes ikke det var så verst og påpekte bare raskt at han hadde sett flere som så enda verre ut på håret. «Heldigvis» blir som oftest sommersveisen til Steffen gjemt under en caps, og når sant skal sies så sveisen riktig så bra ut ellers. Vi håper lillekaren får en kjempeflott helg i Oslo og koser seg i finværet. Sjøl reiser vi til Skjånes i morgen og ser fram til det.

Liv og røre i Kvartsveien

Pensjonisten i innbitt gressklipping

Da er jeg og Julie endelig på plass i Vadsø for årets sommerferie! Det var som alltid helt strålende å komme hjem til hjemmelaget mat, nyvasket hus og ivrige besteforeldre og onkel. Det ble dessverre ikke så mye søvn på meg og Julie i natt, da hun var veldig overtrøtt etter å ha reist hele dagen i går uten å klare å få sove på turen. Det kom derfor godt med at besteforeldrene gladelig ville stå opp med gromjenta klokka seks i morges. Men, det gikk likevel ikke så lang tid før jeg ble vekket av en bestemor som synes så synd i lillejenta som var sulten og ikke ville ha grøt. Da var det ikke annet å gjøre for mora enn å stå opp. For uten om at det ikke ble noe soving for Julie på turen i går, gikk turen veldig bra. Jeg hadde gruet meg litt til å reise alene med henne da hun er mye mer aktiv nå, enn tidligere når vi har reist. Heldigvis gikk det veldig fint, og hun klarte stadig å

finne nye ting å la seg underholde av på flyturen, både setebeltet, sikkerhetsbrosjyren og spisebrettet var veldig spennende. I dag har pensjonisten klippet plenen, i sitt vanlige «klippe-plenen-antrekk» som blant annet består av en caps med myggnetting foran ansiktet. Kanskje ikke så

veldig snilt, men må innrømme at han så litt morsom ut i påkledningen, så jeg var nødt til å ta bilde av han, et bilde vi andre for øvrig har vært så uhøflige og flirt godt av flere ganger i dag. Når det gjelder ho mor har ho også stått på i dag, med diverse huslige sysler. Ho mor er jo vanligvis på arbeid på formiddagene når jeg og ho Julie er i Vadsø, så ho benyttet anledningen til å leke og kose ekstra mye med Julie i dag, nå som ho har ferie.

Litt utpå dagen fikk vi besøk av en god venninne av meg og babyen hennes som bare er ti dager yngre enn Julie. De var ganske nysgjerrige på hverandre, men besøket så ikke ut til å sette helt pris på Julies forsøk på å bli bedre kjent, gjennom kloring i ansiktet. Siden man ikke kan styre når babyene blir trøtt endte Julie opp med å sove halve besøket, men det trengte hun nok, etter minimalt med søvn i går og i natt.

Til middag disket vertene opp med nydelig fiskegrateng. Det ble nesten ikke noe til overs, så jeg tror nok alle likte maten veldig godt. Til dessert ble det yoghurt-is som jeg hadde laget (dvs. at jeg hadde stukket ispinner i noen yoghurtbeger og puttet dem i fryseren). Steffen synes isen var kjempegod, mens den eldre garde var mer skeptisk. De klagde på at den var vanskelig å spise, da de helst vil ha hele isen i munnen på en gang.

Av annet å melde kan jeg fortelle at bestemor og bestefar ble sendt til byen for å kjøpe ny dyne til lilletøtta. Dyna ho brukte i natt er ganske så stor og tung og plutselig fikk jeg katastrofetanker om at hun skulle rulle seg under dyna i løpet av natta og ikke klare å få den vekk. Kanskje litt vel hønemor, men tror nok jeg vil sove litt bedre når jeg vet at hun har en lettere dyne hun lett får av seg hvis uhellet skulle være ute. Det er nemlig mye romstering på henne om natta, og hun vrir og ruller seg i alle retninger.

I morgen står nok et venninnebesøk på programmet, og på enten lørdag eller søndag reiser vi til Skjånes. På mandag kommer også Arild for å ha sommerferie med oss her i nord, noe vi alle gleder oss veldig til. Det er som vanlig helt fantastisk å være hjemme og vi nyter tiden med besteforeldre og onkel til det fulle.

De første sommergjestene er ankommen

Kvartsveien

Atter en gang måtte ho Stine og ho Julie konstatere at vi ikke var på flyplassen da passasjerene ankom ankomsthallen. Ho mor som alltid har alt under kontroll, hadde sjekket opp Widerøes hjemmeside, og funnet ut at vi skulle rekke ankomsten med god margin. Det hjalp ikke stort, for flyet landet mer enn ti minutter før forventet ankomsttid. Vi stoler jo på de opplysningene som legges ut på nettet, men det er aldeles ikke første gangen at de har vært misvisende. Forrige gang ho Stine og ho Julie kom hit, landet flyet et kvarter etter oppgitt ankomsttid. Sjøl om ho Stine ble skuffet da ho entret ankomsthallen og oppdaget at vi ikke hadde møtt opp, ser ikke pensjonisten helt svart på situasjonen. Vi slapp nemlig å betale parkeringsavgift, for hentinga var unnagjort på rekord-tid. Det er satt av noen minutter til av – og påstigning før

man blir belastet med parkeringsgebyr, og i dag greide vi tidsfristen.

Ho Julie var ikke reservert og heller ikke bange for oss i dag. Ho smilte stort da ho fikk se oss, spesielt til ho bestemor. Han bestefar var litt mer reservert og holdt seg litt i bakgrunnen, for han ville ikke at godjenta skulle vise noen tegn til mishag da ho så meg. Ho hadde heller ingenting i mot å bli heppet litt med av favorittonkelen da vi kom hjem til Kvartsveien. Det var stor gjensynsglede, sjøl om det er ei god stund siden sist ho så han onkel Steffen. Etter at ho hadde fått i seg litt mat og en lett vask av ho bestemor, var det tid for å køye. Ho var trøtt etter reisa og sovnet veldig fort. Ho bestemor og han bestefar gleder seg til å ta morgenstell og kose med henne i morgen tidlig. Ho mor står jo uansett opp klokka halv seks, for å lage frokost til yngstesønnen. Pensjonisten derimot, mener at en mann på tretti-én år er i stand til å ordne seg sjøl, og jeg strekker meg til jeg har hørt nyhetene på radioen klokka sju. I morgen blir jeg nok å sprette opp så snart jeg hører lyd fra lilletøtta.

Mens rundvasken sto på som verst, kimet det i mobiltelefonen, men skeptisk som vi er til ukjente nummer, neglisjerte jeg oppringinga. Det samme nummeret ringte til ho mor ei stund etterpå, men ho tok heller ikke telefonen. Det var såpass rart at et ukjent nummer hadde ringt til begge mobilene, så ho mor fikk undersøkt hvem som ringte. Det var Telenor, som prøvde å komme i kontakt med oss. Jeg var ikke sen om å ringe opp nummeret, men kom bare til en kundebehandler som ikke visste hvem som hadde ringt fra Telenor, men ho skulle undersøke saken og be dem ringe oss

Etter noen timers venting, kimte endelig telefonen igjen. Det var blink, ei vennlig dame var på tråden og spurte om det var jeg som hette Arvid Olsen og hadde et hus på Skjånes med gårdsnummer 47 og bruksnummer 10. Det bekreftet jeg, og da kunne ho fortelle at det var mulig å få lagt inn ADSL- i huset, og at etableringa var gratis. Hvis jeg fortsatt var interessert i breibandslinje, skulle ho melde saken inn til teknikere som drev med montering i distriktet. Jeg spurte henne om det var mulig å se TV på linja som de tilbød meg, og om det var mulig å betale for faktisk månedlig bruk. Ho svarte bekreftende på begge deler, og prisen er 299 kroner de første tre månedene. Etter denne «prøvetiden» stiger prisen med en hundrelapp pr. måned. I tillegg kommer en månedlig nettleie på 109 kroner.

Før jeg avsluttet samtalen, måtte jeg fortelle henne om kundebehandleren som ikke visste om Telenors bredbandslinje på Skjånes. Og at han heller ikke visste at det var 4G+ dekning på stedet. Ho beklaget det, og håpet at jeg etter hvert kom til å bli en fornøyd Telenorkunde. Det kunne ta ei uke eller to før jeg fikk svar på henvendelsen hennes, om å legge inn linje på Kjosbakken, men vi venter gjerne hvis det betyr at vi får stabile seerforhold og akseptabel nettilgang.

Da samtalen var over, kontaktet jeg Talkmore og avbestilte det mobile bredbandet jeg bestilte i går. Jeg håper at jeg har gjort riktige beslutninger. Hvis Telenor holder det de lover med hensyn til TV-signaler, bruker vi Steffens Apple-tv og Get-abonnementet hennes. Da blir det ikke andre utgifter enn kostnadene til nett-tilgang og nettleie, så vi kommer relativt rimelig fra denne investeringa. Han Steffen er litt usikker på om 10 MB-linje er nok til å få gode seerforhold, men naboen som bare har ei 5 MB-linje skryter hemningsløst over de supre TV-forholdene han har via nettet. Når det gjelder nettleia, kan jeg ta den inn ved å skrote to av kortene til Canal digital, for nå har vi forhåpentligvis ikke bruk for parabolen på Skjånes

Han Victor har Gebursdag - Hurra!!!

HURRA! HURRA! HURRA! Han Victor har gebursdag i dag. Tenk at storgutten våres fyller hele ni år i dag. Han bestefar husker godt da ho bestemor og han bestefar fikk det glade budskapet om at vi var blitt besteforeldre til en fin liten gutt. For han bestefar var det en litt spesiell dag, fordi en av storebrødrene mine døde bare én time før han Victor ble født. Sjøl om jeg sørget over min brors død, var gleden over å ha blitt bestefar enda større. Ho bestemor og han bestefar var veldig stolte over det nye skuddet på stammen, og vi fant fort ut at vi måtte reise en tur til Oslo for å se på gromgutten. Sjøl om han var veldig liten og ganske nyfødt, var det ikke vanskelig å se at han lignet på han bestefar, noe som ho bestemor ikke var helt enig i. Han bestefar og han Victor ble etter hvert veldig gode venner. Når vi var

på besøk hos dem, var det bare han bestefar som skulle være sammen med han Victor. Ja, det var av og til sånn at i valget mellom å komme til pappaen eller han bestefar, så var nok han bestefar førstevalget. Ho bestemor måtte pent holde seg i bakgrunnen når han bestefar var til stede, for det var ingen andre som kunne ta bestefar sin plass.

De gangene vi var på besøk mens familien bodde i Wessels gate, ble det ofte til at ho bestemor og han bestefar fulgte han Victor til barnehagen, og hentet han hjem igjen om ettermiddagen. Han lyste opp når han så oss komme for å hente han, og han var ikke sein om å kaste seg rundt halsen til han bestefar. Det var ikke snakk om å få han å gå et eneste skritt, han bestefar måtte alltid bære han på skuldra.

En gang han bestefar skulle på kontroll på Riksen, overnattet han i leiligheta i Wessels gate. Om morgenen dro han Steinar på jobb i Kommunalbanken og ho Anja som studerte medisin, måtte også dra tidlig på forelesning. Det gjorde ikke noe, for han bestefar og han Victor var bestekompisar og trivdes best i hverandres selskap. Trikken som gikk til Rikshospitalet stopper rett utenfor Victors barnehage, så det var lett gjort for han bestefar og følge vennen sin i barnehagen før han tok trikken til Riksen. Like før det var tid for å forlate leiligheta, kom det ei merkelig surlykt fra stompen hannes Victor. Han bestefar skjønte straks hva som måtte gjøres. I full fart bar det på badet til rompevask og bleieskift. Han bestefar var nokså kubelert når det gjaldt slikt «skitarbeid», så det var fort gjort. Etter endt forretning, tok jeg han Victor på nakken og langet ut for å nå både avlevering og trikken til Riksen.

Jeg nådde begge deler med god margin, og merket at jeg måtte late vannet før jeg gikk til undersøkelse. Da jeg kom inn på do, fikk jeg «hakeslepp» da jeg skulle åpne gylfen i buksa. Store deler av fronten på buksa var dekket av barnebæsj, og slik hadde jeg vist meg fram både i barnehagen, på trikken og nå her på sykehuset. Nå var gode råd dyre, men jeg hadde ikke andre muligheter enn å få vasket bort elendigheta. Det var ikke fritt for at den våte flekken på buksa sjenerte meg kraftig da jeg gikk ut fra doen, men hva kunne jeg gjøre, det var bare å komme seg til avdelinga og håpe at buksa tørket så fort som mulig. Det gikk bra, for heldigvis var det lang ventetid før jeg kom inn til undersøkelse, og da var buksa både tørr og nyvasket.

Han Victor er blitt litt av en tøffing. Han hadde nylig fylt åtte år da han gjorde et stunt som han bestefar aldri i livet har våget å gjøre. Han gikk opp på ti-meteren i Dale Oen bassenget i Bergen, og derfra hoppet han ut i lause lufta og landet elegant med strake vrister og strak kropp. Jeg var ikke der da det skjedde, men pappaen, han Steinar var der, og han var meget imponert og stolt over eldstesønnen. Han Victor er også blitt en reser i alpinbakken, og han står nok bedre på ski enn han bestefar, sjøl om det sitter langt inne å innrømme det. Ho bestemor og han Bestefar gleder seg til å komme til Langhaugen for å se han i aksjon på BMX-sykkelen som han fikk i spleisegave på gebursdagen sin. Vi regner med at vi kanskje må lukke øynene hvis han gjør «halsbrekkende» stunts. Både han onkel Steffen og ho bestemor og han bestefar håper at «gromgutten» våres får en super-duper fin gebursdag og at han får spise så mye kaker, is og pølser som han sjøl vil, og at han får drikke skikkelig god brus til maten.

Det blir mobilt bredband på Kjosbakken

Det er sabla godt å drikke ettermiddagskaffe, når ho mor har laga oppskåret frukt til kaffen. I dag var frukten ekstra god, for ho mor hadde spedd på med granateplefrø som både var en fryd for øyet og ganen. Nå sitter vi toan foran PC-en med hver vår kaffekopp, og vi nyter å slappe av etter å ha rundvasket soverommet og støvsugd skuffer og skap på kjøkkenet. I oppholdsværet høvde det godt å lufte både sengklær og overmadrass, så nå gjenstår det å trekke de nyvaskede sengklærne på, før vi legger oss i kveld. Ho mor har vært i sola, så ho blir nok å dusje kroppen før ho legger seg, mens pensjonisten antakelig lar det stå til og legger seg med sin naturlige gode kroppslukt.

Angående nettsituasjonen på Kjosbakken, så har vi fattet en beslutning i dag. Det har seg slik at vi har koblingsboks for fasttelefonlinje på

husveggen. Jeg ringte til Telenor for å få pristilbud på oppkobling av ADSL-linje til Kjosbakken. Operatøren som jeg hadde kontakt med, visste ikke om at Telenor hadde linjer på Skjånes, og han ble paff da jeg fortalte han at alle i bygda var tilkoblet internett via Telenors bakkenett. I tillegg opplyste jeg om at Skjånes hadde fått 4G+ mobilnett i fjor høst. Han søkte opp Skjånes på Telenors nettside, og holdt fast på at de ikke leverte internett-tjenester på Skjånes.

Jeg spurte hva det eventuelt ville koste å bli tilkoblet bakkenettet. Prisen var 499 kroner pr måned for 5 GB-linje, og det var ikke mulig å leie linje på halvårsbasis. En annen mulighet var å bestille mobilt bredband til samme kostnad pr. måned, men her ville det ikke bli etableringskostnader. Før jeg avsluttet samtalen lovte han å ta saken opp med andre i bedriften, og ringe tilbake når han visste mer om hva Telenor kunne tilby av nettløsninger på Skjånes. Jeg har ikke hørt mer fra landets største nettleverandør, og det er jeg glad for.

Vi har mobilabonnement gjennom Talkmore som leier nettlinje av Telenor, og vi har full mobildekning på Kjosbakken. Jeg logget meg inn på Talkmores nettside for å finne ut hvilke bredbandsløsninger de tilbød. Vi har tidligere brukt Ice-net, der vi hadde et abonnement på 30 GB, men det viste seg å være i knappeste laget når vi fikk gjester på besøk. Derfor sjekket jeg prisen på et 50 GB-abonnement. Den månedlige prisen er på 449 kr, og det er et rollover abonnement. Abonnementet kan deaktiveres i de månedene vi ikke er på Skjånes, så vi betaler for faktisk bruk. I tillegg til det mobile bredbandet må vi

investere i en ruter som koster 890 kroner. Før vi gjorde endelig vedtak, konfererte vi med han Steffen og ba han om veiledning i saken. Han mente at det var et godt tilbud og han anbefalte oss til å gå for det.

Parabol og nett

Jeg var i kontakt med en kunderådgiver i Talkmore. Hun kunne opplyse om at TV-titting krevde mye datakraft. En times TV-bruk belaster datapakken med gjennomsnittlig 1,5 GB, så mobilt bredband er ikke ei optimal løsning når det gjelder TV. Derfor har vi ikke gitt opp muligheten om å få sett TV via parabolen, og vi er villige til å bruke noen kroner for å få signalene i orden igjen. Om vi lykkes med foretaket, vil det ikke bli nødvendig å se TV via det mobile bredbandet. Da kan vi spare ett hundre kroner pr. måned ved å velge ei 20 GB-linje. Hvis ikke, må pensjonisten være restriktiv når det gjelder TV-bruk. Da ho mor vasket på soverommet, opplevde ho noe som gjorde henne litt bedrøvet. Pussig nok hadde ho tid til å se ut gjennom

vinduet mens ho strevde med vinduspussinga. Da fikk ho se en gråspurv som var klistret inn i grillen på bilen. Den var steindaud, og den hadde heftet seg godt fast. Påkjørselen hadde nok skjedd på turen hjem fra Skjånes, men vi hadde ikke merket noe. En liten fuglekropp lager hverken vibrasjoner eller smell når den kolliderer med en bil i fart, så vi visste ikke at vi hadde forvoldt en tragedie for en gråspurvfamilie. Det er bare å håpe at den gjenlevende forelderen greier å finne mat nok til de sultne spurvebarna, for vi kan jo ikke hjelpe til med det.

Vi kom hjem til Kvartsveien for litt over en time siden. Alt er pakket ut og vaskemaskinen er allerede i full jobb. Pensjonisten spiste restemat fra i går, grillbein og potetsalat av amerikansk type. Ho mor og han Steffen nøyde seg med en Grandiosa av typen Hjemmelaga. Vi er gode og mette nå, og både ho mor og jeg sitter foran Pc-en, mens han Steffen sitter klistret til TV-skjermen på loftet og ser VM-fotball. Ho mor sjekker e-post og surfer litt, mens pensjonisten skriver blogg, sjøl om han offisielt avsluttet blogginga for flere dager siden.

Det har ikke akkurat vært en tilbakemeldings-storm etter at jeg beskrev mine antakelser om liten interesse for bloggen. Allikevel har tilbakemeldingene som har kommet, vært både konstruktive og oppmuntrende. Sjøl om det bare er én leser utenom ho Stine og han Arild som har kommentert bloggen, har kommentarene gjort at jeg holder motivasjonen oppe og blogger i vei. Den andre som har kommentert, bruker bloggen i kommunikasjonsøyemed, og det er flott å se at bloggen har flere funksjoner enn nyhetsformidling.

Ho mor og jeg har drøftet om vi skal legge inn breiband på Kjosbakken. Innstalleringa skal etter sigende være gratis, men internett-tilgang og nettleie beløper seg i følge han Steffen til nesten femhundre kroner pr. måned, så vi må nok vurdere om vi har råd til det. Et annet alternativ er at de av gjestene våres som vil ha tilgang til internett og nett-TV må sørge for å ha enten Telenor eller Talkmore som nett-leverandør. Når det gjelder nett-TV, er det ikke nødvendig å bruke data til det, hvis vi får parabolten i orden. Det er jo 4G+ dekning på Skjånes, så det er ingen problemer med å strime TV, hvis det blir løsningen, for internett-hastigheten er formidabel. Marita-nettet er så tregt at det er bortkastet energi å bruke dette.

Når det gjelder Parabolten og TV-signaler, har vi bestemt oss for å bytte ut de siste tretti meterne av kablen. Kablen som vi har planlagt å bytte ut, ser ut for å ha vært utsatt for mekaniske krefter. Det er nærliggende å tro at det er scooterkjørere som har vært og lekt seg, og at de ikke har vært klar over at det var en kabel i området. Dersom vi gjør alvor av planene, blir nykablen lagt under torva slik at den ikke blir eksponert av eventuelle ytre krefter. Når det gjelder resten av strekningen mot huset, er det så bratt at det er vanskelig å kjøre scooter der. Kanskje det beste er å legge hele kablen under torva, for man vet jo aldri hva lekne scooterkjørere kan finne på. Kanskje noen av sommergjestene våres har stor arbeidslyst og har lyst å bygge muskler. Da er jo nedgraving av kabel midt i blinken.

Da jeg leverte verktøyene tilbake til eieren som bor i et av Tanas fineste hus i Masjok, spurte jeg om det var mulig å skøyte en skadet kabel. Det var fullt mulig, og han lovte å feste de koblingene som trengtes på nykablen. Selve sammenføyningen med den eksisterende kablen må jeg sjøl fikse. Han sa at det var en smal sak å forbinde de to kablene med dertil spesiallaget forbindelsesledd, men man måtte bruke krympetang for å få det til. Jeg håper at jeg får låne det nødvendige utstyret av han, nå som han vet at jeg er en ordholden mann.

Reparasjonen vil beløpe seg til en tusenlapp, men det må vi vel se oss råd til å ofre for å få TV-bilder på Kjosbakken.

Ho mor og jeg er liker også å se VM- fotball, så det er vel på tide å avslutte blogginga for i dag. I morgen blir det å svinge støvsugeren, for da begynner rundvaskinga av kjøkken, stue, soverom og yttergang. Jeg gleder meg ikke til jobben, men så lenge man har en kyndig «sjef», går det nok bra. Hvis ho Stine lukter annerledes lukt i huset enn forrige gang ho og ho Julie var i Kvartsveien,

må ho ikke bli bekymret. Det er bare grønnsåpelukta som enda sitter i tak, vegger og gulv.

Da vi passerte Lebesby, på tur til Skjånes, fikk vi et gledelig gjensyn med svanefamilien som hvert år hekker på ei lita tue på et vann, like nord for Lebesby. I dag fikk vi se svanemor og svanefar som hadde svømmetrening, med i hvert fall tre nydelige svaneunger. Vi ble nesten rørte av synet, og vi følte oss lettet og glade da vi så at våre kjære svanevenner hadde lyktes med å få fram et nytt kull svaneunger.

St. Hans

Pensjonisten har ikke gitt opp parabolen, men det begynner å tære på tålmodigheten. Det ble to turer opp og ned i dag også. Jeg glemte ikke telefonen, men det var litt vanskelig å veilede ho mor om hvordan ho skulle finne fram til signalmåleren på Canal digitalboksen, så jeg måtte gå ned for å rettlede henne. Det er litt anstrengende for en «gammel» mann å klyve bratte bakker, men jeg beit tennene sammen og tenkte med meg sjøl at det var god trim,

og da gikk det bedre.

På første tur opp saumfor jeg kabelen for å se om det kunne være noe galt med den. Da det gjensto cirka ti meter av den, oppdaget jeg at overflata var perforert i en lengde på om lag femten centimeter. Det var et relativt stort hull også, og der kunne jeg se at jordingstråden, som er spunnet rundt selve ledninga, var flisete. Allikevel gikk jeg opp for å prøve å peile inn Thor 7, men det ble ingen kvalitet denne gangen heller. Da jeg kom ned igjen, kontaktet jeg han som hadde solgt oss kabelen. Han bedyret at den hadde vært hel og fin da vi kjøpte den, og det tviler jeg ikke på, for vi hadde jo helt supre seerforhold i over et års tid.

Sannsynligheta taler for at det har vært skuterkjørere som har lekt seg oppe på Rambergan og kjørt over kabelen og skadet den.

Han som solgte kabelen til meg, var også den som sørget for å sette opp parabolen, strekke kabelen til huset og stille inn parabolen slik at vi kunne se TV. Han er en kjernekar og da han fikk høre om skaden, repliserte han med at han skulle sørge for at det eventuelle bruddet blir reparert. Han har en sønn som er en pellementmaker, og han skulle veilede han om hvordan kabelen skulle lappes sammen igjen. Sjøl kan han nok ikke hjelpe meg, for han har nok med å eksistere i hverdagen fordi han har vært kreftsyk i lang tid. Jeg håper at kabelen lar seg reparere og at vi atter kan se på TV her på Kjosbakken.

Ho Sissel forbarmet seg over oss i går kveld. Ho lånte oss Apple-TV boksen sin, men Marita-nettet er så svakt at vi måtte ty til mobiltelefonen for å dele 4G+ nettet. Abonnementet mitt er bare på tre gigabyte, så vi fikk ho Sissel til å ordne med at vi kjøpte en ekstra datapakke på ti gigabyte, slik at vi kan se litt på TV ved

behov. Ho styrte og ordnet skikkelig for oss, og uten hennes mobil- og datakunnskaper hadde det helt sikkert blitt en TV-fri kveld på oss, så vi har mye å takke den tøvta for.

I ettermiddag sagde jeg opp alle brennbare gamle takmaterialer som ble revet da nytaket ble montert. I tillegg hadde jeg mange korte stokkender som jeg ikke hadde bruk for. Disse ble dandert på en profesjonell måte, og et prydelig St. Hans-bål kneiste etter hvert på bålplassen i fjæra. Det var en del gammel tjærepapp på noen av takbordene, så det kaverte for et røykfyllt bål, men dog ikke egnet til grilling og inhalering. Båltenninga ble satt til å finne sted klokka seks i ettermiddag, men ho mor og pensjonisten måtte endre på tidspunktet, for vi ville nødig forårsake magetrøbbel på grunn av giftige gasser fra bålet.

Han Sture og ho Sissel var middagsgjester, og da middagen som var den ordinære lørdagsretten, risengrynsgraut med rømmegrautslokk, var fortært, ble vi enige om å møtes til St. Hans-feiring ved bålet i fjæra i sekstida i ettermiddag. Pensjonisten fylte trillebåra med knuskende tørr kapp-ved fra nybygget på fjøsen. Denne var ment til å fyre med, når vi skulle grille kjøtt og baconpølser på bålpanna. Allerede klokka halv fem satte jeg fyr på raskmaterielene for å få dem brent opp før gjestene ankom bålgropa. Sjøl om mye av materialene både var våte og soppgrodd, tok de raskt fyr, og det rauk fælt fra bålet. Ei stund mørkla jeg Kjosan med svart røyk fra tjærepappen, men etter ei stund brant det lystig med klare, røde stikkflammer. Grunnen til at trefjølene var våte, var at det høljregnet både i natt og i morges. Det hadde meldt regn hele dagen, men i halv ellevetida klarnet det opp. Temperaturen steg til akseptable tolv grader, og innimellom gløttet sola frem. Været var fint for uteaktiviteter helt til bålet var i full fyr, men så kom regnet. Det begynte å hølje ned, og flammene kjempet tappert mot regndråpene. Det sydet og freste i bålpanna som skulle brennes rein før den ble brukt til steikepanne, og flammen måtte etter hvert gi tapt for regnet.

Plutselig åpnet ho mor kjøkkenvinduet og ropte med kraftig røst: «Æ steike bare maten inne.» Jeg svarte at det var nok best, men vet ikke om ho hørte meg, for ho ropte på nytt. Da viste jeg med tydelig kropps-språk at jeg var enig med henne. Ho er i full gang med kokkeleringa på kjøkkenet, og deilig steikelukt vibrerer i neseborene til pensjonisten. Siste bulleteng fra ho var at ho så dem komme over bakken, så nå er det tid for St. Hans-feiring innendørs. Etter feiringa skal vi gå til han Sture for å se VM-kampen mellom Sverige og Tyskland.

Da er vi kommet tilbake til heimen igjen. At fotball er et sjansespill og ikke alltid rettferdig, vet alle, men heldigvis varer kampen til dommeren blåser av for full tid. Så også i dag, og Tyskland som scoret i det siste minutt, vant fortjent, sjøl om de spilte med bare ti mann det siste kvarteret av kampen. Nå er det på tide å ta kveld. God natt!

Arild har gebursdag i dag

Kanskje det er litt drastisk å slutte å blogge momentant, i hvert fall når man enda har noe å blogge om. Jeg lovte jo å blogge om dem som har gebursdag, og det løftet akter jeg i hvert fall å holde. I dag er det han sjølvaste Arild som jubilerer, og herved vil pensjonisten gratulere han hjerteligst med dagen. Jeg har lært han Arild å kjenne som en stødig kar. Sjøl om han har sine røtter i den sørlige delen av landet, er han etter min mening fullblods finnmarking. Han har jo trått sine barnesko, nesten så langt nord det er mulig å komme i landet, i Gamvik på Nordkyn. Kinnarodden på Nordkyn er jo det nordligste punktet i fastlands Norge. Knivskjellodden som ligger like vest for Nordkapp, regnes som Norges nordligste punkt, men odden ligger på ei øy og er således ikke en del av

fastlandet.

Pensjonisten har fått oppleve å gå på fisketur med ho Stine og han Arild. Hvis jeg ikke husker feil, så fikk han en brukbar stor ørret i andre Olarsavann, og i Støvelvannet håvet både han og ho Stine inn fisk, dog av litt mindre størrelse. Siden den gang har han blitt pappa til ho fine Julie. Pensjonisten har fått sett at han har et godt lag med lilletøtta og at han er en pappa som gjerne tar sin del av omsorgen og stell av «prinsessa». Vi gleder oss masse til å få alle tre på besøk i slutten av juni/ begynnelsen av juli, og ho mor og jeg lover å være behjelpelig med å ta oss av lilletøtta, slik at ho Stine og han Arild kan få anledning til å ta litt fri fra barnepass. Han Steffen gleder seg også til guttetur til «Steffenvannet». Det kan det virkelig bli kjempefangst hvis fisken er i bitt.

På tur til Skjånes stoppet vi i Tanabru for å handle litt. Pensjonisten hadde bestemt seg for å gjøre et nytt forsøk på å få TV-signalene i orden. Derfor gikk jeg på elektrobutikken som også selger antenneutstyr. Jeg har hatt en mistanke om at kabelpluggen som tilslutter kabelen til parabolhodet har vært feilmontert, så jeg kjøpte ny plugg. Det var bare ei hake ved kjøpet, og det var at man måtte ha ei spesialtang for å krympe pluggen fast i kabelen. Slik tang har jeg ikke, så jeg spurte forhandleren om det var mulig å få låne ei tang av han. Jeg lovte på tro og ære å levere tanga tilbake på søndag ettermiddag, men den gang ei. Han sa at han hadde dårlig erfaring med å låne bort verktøy, for det hendte titt og ofte at de som lånte, glemte å levere tilbake det de hadde lånt.

Pensjonisten kan være både masete og sta, men han skjønte at det ikke lot seg gjøre å overtale ekspeditøren, så det måtte brukes kløkt for å få låne tanga. Jeg spurte om å få kjøpe den, men den var ikke til salgs. Så fikk jeg en glup idé. Jeg tilbød meg å betale tusen kroner i depositum, slik at han kunne kjøpe seg ny

tang, hvis jeg skulle glemme at jeg hadde lånt den. Det var det som skulle til. Jeg betalte depositumet og fikk ei kvittering på beløpet. Avtalen går ut på at spesialtanga skal leveres hjemme hos han i Masjok på søndag ettermiddag, og jeg fikk mobiltelefonnummeret hans slik at jeg kunne ringe, hvis han ikke var hjemme når vi kom dit.

Det var en lettet pensjonist som fortalte ho mor om forretninga jeg hadde gjort, og full av optimisme kjørte vi videre mot Skjånes. Da vi kom fram, steikte ho mor kjøp-pizza, for vi var sultne begge to og trengte noe å styrke oss på. Etter å ha spist, gjorde jeg meg klar til å gå opp til parabolen på Rambergan for å skifte pluggen. Jeg avtalte med ho mor at jeg skulle ringe når jeg var ferdig, slik at ho kunne sjekke om kvaliteten var ok. Jeg basket meg oppover bakkene, og var både andpusten og svett da jeg kom fram. Pluggen ble montert slik forretningsmannen i Tana hadde vist meg, og nå var jeg sikker på at monteringa var riktig utført. Pluggen ble så festet ved bruk av krympetanga, og så langt var alt såre vel. Jeg var lettet over at monteringa hadde gått så bra, og skulle ringe ho mor som avtalt. Men kor i hule heite var telefonen. Den var i hvert fall ikke i noen av lommene mine, og heller ikke i ranselen. Jeg tenkte meg om, og fant fort ut at den lå trygt og godt i vinduskarmen der jeg hadde lagt den. Jeg hadde glemt å ta den med, så det var bare å gå ned til huset og hente den.

Jeg peilet inn skjermen slik at det kanskje kunne være signal å se når jeg kom inn i huset igjen, og jeg var ikke lite spent da jeg skulle teste TV-en. Men det var selvfølgelig ingen signal. Med telefonen i lomma var det bare å gjøre vendereis og komme seg opp til parabolen igjen. Jeg ringte ho mor som hadde ansvaret for å følge med på skjermen for å se om kvaliteten på signalene endret seg fra null komma null. Både skjerm og parabolhode ble forsøk dreid i alle vinkler og grader, men det ble ingen kvalitet på signalene. Det var bare å gi opp og gå slukkøret ned til ho mor igjen, med uforrettet sak. Det blir nok TV-frie kvelder på oss denne helga også.

Blogg-pause

Vi er faktisk på vei mot mørketid igjen. Klokka 12.07 i dag, torsdag 21.06, var sola på det høyeste her i Norge. Det betyr at sola er på nedadgående kurs, og her i Vadsø kulminerer det med at den forsvinner bak horisonten den 24. november. Det som skulle være årets lyseste dag, er dessverre ikke særlig lys. Mørke regnskyer dekker himmelen og lufta er fuktig og rå. Skoddelokket som ligger over oss blokkerer effektivt for sola, og det er såpass mørkt at ho mor måtte tenne lys i stua for å holde mørket ute.

Det var siste skoledag på Kvalifiseringsenheten i dag, så nå har ho mor sommerferie. Ho hadde mye som skulle ferdigstilles før semesteret kunne avsluttes, så ho måtte ta ulønna overtidsarbeid etter skoleavslutninga, for å bli ferdig med rapportskriving og annen

dokumentasjon. Ho var ikke hjemme før klokka kvart over fire, sjøl om bevertning og avskjedstaler for de som mister jobben sin og de som må gå over i andre jobber, ble holdt allerede fra klokka halv tolv i formiddag. Pensjonisten føler seg litt laber i formen, så det kan hende at syntaksen ikke holder til laud, men jeg formidler så godt det lar seg gjøre, og håper at følgerne mine forstår det jeg skriver.

Når det gjelder følgere og bloggen min, ser det ut for at det bare er to som følger den. Hadde det ikke vært for de fine tilbakemeldingene jeg får fra ho Stine og han Arild, hadde jeg nok ikke giddet å skrive blogg. Å skrive bare for å skrive, er meningsløst, så det er vel på tide at jeg tar en liten time out fra skrivinga. Å skrive blogg, krever både engasjement og motivasjon. Jeg er kanskje litt sutrete, men det er vel slik at de fleste har mer enn nok å stri med, og da blir det kanskje bare ei tilleggsbelastning å lese ArvidO-bloggen.

I morgen reiser ho mor og jeg til Skjånes. Vi skal være der til søndag ettermiddag, og vi blir vel å feire st. Hans på tradisjonelt vis, nede i fjæra på Kjosbakken. Vi belager oss på nok ei TV-fri helg, men vi har selvfølgelig mulighet til å besøke han Sture for å se på spennende VM-fotball. På mandag og tirsdag blir det rundvasking i hele midt-etasje. Sjøl om ikke loftet og kjelleren er vasket rundt etter «Hanna»-standard, er det mer enn reint nok for han Steffen og pensjonisten.

Hvis det ikke blir et massivt krav om daglig blogging, vil neste blogg bli skrevet 26. juni, for da har han Victor gebursdag. Uansett om bloggen leses eller ei, lover jeg å blogge om mine kjære når de fyller år. Det skulle da bare mangle.

Gass-flaska

Fjæra og sjøen har alltid hatt dragning på pensjonisten. Det kommer sikkert av at både bestekompsen, vår felles fetter og jeg tilbragte mye tid nede i fjæresteinene da vi vaks opp. Allerede tidlig begynte vi å tjuske under onkel Ingvald-kaia. Begrepet tjuske er i høyeste grad lokalt. Jeg har aldri hørt ordet andre steder enn på den nordvestre delen av Sørøya. Å tjuske betyr å fiske, men ikke etter stor

fisk, og redskapene er heller ikke ordentlig snøre og angel. Snøret vi brukte, var sytråd og kroken ei tilbøydd knappenål. Vi tjusket selvfølgelig tjusk, som er ny klekket sei-yngel som det er flust av rundt kaistolpene. Denne yngelen ble holdt levende i sjøvann som vi brukte å ha i ei sinkbøtte, for plastbøtter fantes ikke da jeg var barn, i hvert fall ikke på Langstrand.

Det var ikke bare tjusken som fikk sitt midlertidige opphold i bøtta. Også tangsprellen som det var mye av under fjæresteinene, maråte, sjølus (lakselus) og alskens kokkelurer som var hus til småkreps, fikk nyte tilværelsen i akvariet. Stein og tare hadde naturligvis også funnet sin plass, så vi sørget for at habitatene var tilpasset de levende småskapningene. Vi kunne holde på i timevis før vi blei lei og tømte alt vi hadde samlet i bøtta, ut i havet igjen.

Det var ikke bare tjusking og tangsprellen som opptok oss. Vi søkte utfordringer, som barn alltid gjør. Vår utfordring bestod i å klatre på kaistokkene under kaia. Det var om å komme seg velberget på alle stokkene via tverrstokker og kaipute. Det var ikke til å unngå å falle i sjøen når vi plutselig sklei på de sleipe, taregrodde stokkene, når det var fjære sjø. Når vi var så uheldige å bli våte, særlig på beina, gikk vi ikke hjem, for da var det kjeft å få, for at vi hadde vøta oss ut. Nei, da var det bedre å range av seg de våte plaggene og først vri dem så godt vi klarte, for etterpå å banke dem kraftig mot store steiner, for å få dem høvelig tørr igjen.

Hovedferdselsåra, var ikke grusveien, men fjæra. En fjæralek, som vi ofte lekte, var å «røre stein», som var det lokale navnet på leken. Det var om å gjøre å komme seg lengst mulig i tilnærmet strak linje uten å «røre stein». Dersom steinen rørte på seg når vi trakk på den, var vi ute av leken. En gang bestekompsen og jeg lekte «røre stein», kunne leken fått en katastrofal utgang. Mellom store steiner nede i flomålet fant vi ei stor gassflaske. Den var minst en meter lang, og den så ganske ny ut. Bestekompsen min, var en type som var meget nysgjerrig og en handlingens mann. Han ville gjerne få undersøkt om det var gass igjen på flasken.

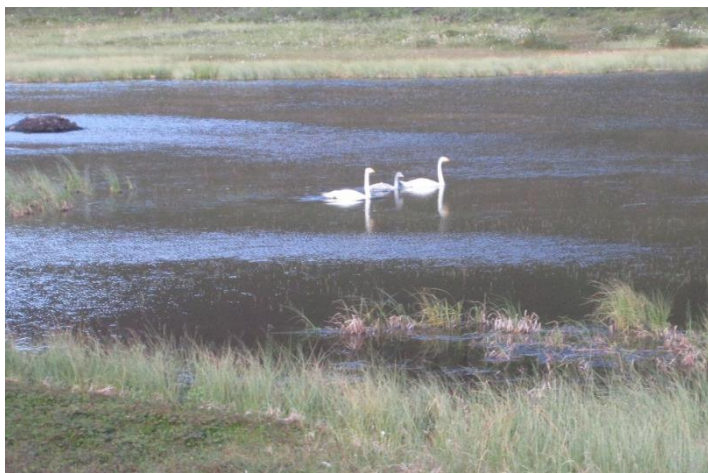
Vi undersøkte påfyllingsventilen øverst på flasken og vi prøvde å reise den opp, men den var tung og det var vanskelig å få den opp i stående stilling. Kompisen

min var en gutt som ikke ga seg før han fikk klarhet i sine spekulasjoner, så han pønsket fort ut hvordan vi skulle få gassen ut av flaska, hvis det var gass på den. Det var bare en måte å finne det ut på, og det var å få knekt ventilen. Vi begynte å slå på ventilen med høvelig store steiner, men ingenting skjedde. Til slutt tok vi i fellesskap en stor stein som vi så vidt greide å løfte opp fra fjæra. Denne steinen løftet vi så høyt vi klarte og slapp den ned på ventilen.

Med et smell brakk ventilen tvert av og et hvin som mest kan sammenlignes med et geværskudd, kom fra åpningen. Det var bare det at denne lyden var vedvarende. Ikke bare hylte og hvinte det, men flaska brøytet seg vei og for som et prosjektil mellom fjæresteinene. Vi hadde vett nok til å springe så fort beina bar oss vekk fra torpedoen vi hadde utløst, og heldigvis ble ingen av oss skadet. Jeg er sikker på at hvis en av oss hadde blitt truffet av enten ventilen som fløy gjennom lufta, gasstrålen, eller selve flaska, kunne det endt med katastrofe. Det er slettes ikke sikkert at jeg hadde sittet her og blogget hvis det verste hadde skjedd.

Da det stilnet og flaska var tom for gass, våget vi oss tilbake for å se på beistet. Store steiner var skyflet til side og det var svære bunker i flaska. Det er ikke tvil om at flaska hadde vært full av gass, og at bestekompien min hadde fått stilt sin nysgjerrighet. Det vi ikke tenkte på, var om gassen var giftig, men det var den nok ikke, for ingen av oss fikk varige men etter hendelsen. Det er allikevel tenkelig at det var hvinet fra den ekspanderende gassen som utløste min tinnitus, for jeg har hatt sporadiske tinnitus-plager fra barnsben av.

Lebesby

Det er ikke spesielt mye jeg husker fra våres ferie i Lebesby, men noen minner skal jeg allikevel dele med dokker som leser bloggen min. Det første som slo meg da vi endelig kom fram, var at det var så mye skog der. På Langstrand var det bare noen forkrøblete trær som klorte seg fast oppetter fjellsidene, mens det var slake skogkledde åser rundt Lebesby. Dessuten var bjørka både rankere og mye

høyere enn trærne hjemme. På Langstrand var det små oppdyrkete jordlapper, mens det var svære, gresskledde jorder her. Fjøsene var også mye større enn det jeg var vant med, så det var tydelig at vi var kommet til et jordbruksområde. Det var ingen fiskeskøyter å se, bare små sjarker og robåter, så hovednæringa her var nok ikke fiske, som jeg var vant til.

Sjøl om Lebesby ikke er ei spesielt stor bygd, var det både kirke, skole og butikk på stedet. Skolen var ikke spesielt imponerende, for jeg var vant med Langstrand skole og internat, som nok var minst like stor som bygningene i Lebesby. [Kirka](#) derimot, syntes jeg var stor og staselig med sine store takflater, der klokketårnet

som var festet med kraftige stokker på mønet, ga den et særpreg. Ved siden av kirka står det i dag et minnesmerke over [Lebesbymannen](#). Det var ikke gudstjeneste på kirkestedet mens vi var på Lebesby, så vi fikk ikke besøkt kirka mens vi var der. En annen ting som slo meg, var at både kirka, skolen og butikken var plassert midt i bebyggelsen. Kirka lå faktisk rett over veien der ho tante Erna bodde. Fra Langstrand var jeg vant med lange avstander, spesielt langt var det å komme seg på butikken som lå helt ytterst i ytrebygda. Pensjonisten var da som nå, en lidenskapelig ørretfisker, og spørsmålet om fiskevann ble tidlig brakt på bane. Jeg hadde ikke tatt med fiskeutstyr, så det måtte jeg låne av fetteren min som var to år yngre enn meg. I umiddelbar nærhet, var det ingen fiskevann, bortsett fra et vann som lå bak åsen der ho tante Erna bodde. Bygdas befolkning hadde ikke fiskerettigheter til vannet, men Kjell Ole som fetteren min het, hadde vært der mange ganger og fisket, så han mente at det skulle gå bra. Som på Langstrand var det vanlig å fiske med makk og dubb, og makk var det enkelt å finne. Den var stor og feit, og jeg så for meg at det skulle bli storfangst.

Det var en ting fetteren min hadde glemt å fortelle, og det var at fiskevannet lå i et myrlendt område. Myggoljen som vi hadde med, ble flittig brukt, for jeg hadde aldri sett slike myggsvermer som her ved vannet. Det var faktisk vanskelig å se vannet gjennom svermene. Plutselig tok min to år yngre fetter opp en pakke fra innerlomma. Det var sigaretter. Han var fullbefaren i røykingens kunst, og han bedyret at det var beste medisin for å holde mygga borte. Han ville gjerne at jeg også skulle ta meg en blås, men jeg var standhaftig og lot meg ikke lokke til å ta en blås. Vi fisket ikke så veldig lenge, for det var trane stilla på vannet og ørreten var ikke i bitt, sjøl om den vaket kontinuerlig. Etter ei stund pakket vi sammen og gikk slukkøret hjem, uten å ha fått et eneste napp. Det var første fisketuren, men det ble flere i løpet av den tida vi var hos ho tante. Sjøl om ørreten var heller småfallen, fikk vi såpass mye at det ble steikfisk til kvelds flere ganger mens vi var der.

Jeg ble ikke kjent med så mange andre ungdommer i Lebesby, men noen dager før vi skulle reise hjem, møtte jeg på kjentfolk. Vaktmesteren på Fjordtun skole, han «Henningsen», var fra Lebesby, og nå var han og familien hjemme på sommerferie. Jeg hadde gått på skole i Rypefjord i ett år og bodd på internatet, der han var vaktmester. Han hadde tre døtre som var på min alder. Ei var like gammel som meg, ei var eldre og ei yngre. Det ble til at vi var en del sammen med dem, for jeg kjente dem veldig godt fra før, spesielt ho som var like gammel som meg, for vi gikk i samme klasse på Fjordtun skole. Pensjonisten var en pertentlig kar, så det ble ikke flørting med jentene, sjøl om de var både pene og veloppdragne. Kjell Ole som var bare tolv år, var nok litt mere frampå i så måte, men han fikk snart vite hvor skapet skulle stå.

D/s Bussesund álias "Strykjernet"

På reise

Da pensjonisten var barn, var det høyst uvanlig å legge ut på lange reiser. Det var bare de bemidlede som hadde egen bil, og den alminnelige menigmann var derfor prisgitt offentlige befordringsmidler når reisa strakk seg over kommune- eller fylkesgrensa. Veinettet var dårlig, så de færreste valgte å ta NordNorge- bussen når de skulle ut på langtur. Fast dekke på veiene var enda ikke oppfunnet, og riksvei

50 som var hovedferdselsåra mellom Sør-Norge og Nord-Norge var mest å regne som ei stikkrenne i vårløysinga. Den sikreste måten å komme seg fram på var å reise på andre klasse med hurtigruta, for den kom du fram med, uansett vær og føreforhold.

Pensjonisten som trødde sine barnesko på Langstrand på Sørøya, var ikke særlig bereist. Jeg hadde aldri vært lenger på reise enn til Hammerfest, før jeg fylte fjorten år. Den sommeren skulle vi endelig ut på langtur, etter flere års planlegging. Ho mamma hadde ei søster som bodde på Lebesby, og ho hadde endelig greid å få han pappa på trua til å legge ut på ei såpass lang reise. Siden jeg var yngstemann i barneflokk, ble det til at jeg måtte være med på Lebesbyferien som ho mamma gledet seg grenseløst til. Endelig kom da dagen da vi striglet oss i penklærne for å reise på våres aller første ferietur til ho tante Erna i Lebesby.

Vi hadde ikke andre muligheter enn å reise med rutegående kommunikasjon. Avreise fra Langstrand skjedde om ettermiddagen på en fin sommerdag, og D/S Bussesund, eller populært kalt «Strykjernet», brakte oss til vårt første stoppested, Hammerfest. Det var mange anløp på turen, og lasting av fisk i Akkarfjord, så båtreisa, som normalt tok tre timer, varte i vel fem timer. Heldigvis var det messe om bord i lokalen, så vi fikk kjøpt noe og bite i og drikke til. NordNorge- bussen som skulle ta oss til neste stoppested som var Lakselv, gikk ikke før klokka fem på mandag ettermiddag. Det var egentlig bare fint, for vi fikk som vanlig losji hos ho tante Lilly, pappas søster. Der var det alltid hyggelig å være, for ho var veldig snill og gjestfri, og dessuten var mannen hennes, han onkel Ingemann en kjernekar av en onkel.

På dårlig og hullete grusvei humpet vi i timevis med buss før vi ankom gjestgiveriet i Lakselv. Turen som med dagens busser tar ca. to og en halv time, tok den gang over fire timer, så vi var ikke framme før litt over klokka ni om kvelden. Det var jo litt spennende å overnatte på et gjestgiveri, for jeg hadde hittil bare overnattet hos familie når vi reiste til byen. Jeg husker ikke så mye til overnattinga, men vi forlot Lakselv med rutebussen som tok oss til Ifjord allerede klokka åtte neste morgen. Det ble ikke hotellfrokost på oss, for ho mamma som var veldig sparsommelig, hadde smurt med niste, som skulle vare på hele turen. Veien mellom Lakselv og Ifjord var nærmest som en krøttersti og regne. Det var heldigvis ikke så mye trafikk på veiene den gang, og rutegående trafikk hadde forkjørsrett, så vi kom oss trygt fram, sjøl om det ristet og smalt i bussen når den forserte dype hull i grusen. De få bilene som vi møtte måtte parkere i veiskråninga for å slippe bussen forbi. Det var med nød og neppe at de greide å klore seg fast i de bratte veiskjæringene, men det var slik det var, og den som hadde egen bil, måtte være forberedt på å bruke lang tid på reisa.

Mannen til ho tante Erna var fiskekjøper på Brattholmen i Laksefjorden. Han hadde både sertifikat og bil, så han var på pletten for å hente oss da vi ankom Ifjord. Siden vi hadde reist så langt, tok han spanderbuksa på og kjøpte middag til oss på Ifjord gjestgiveri. Han pappa, som var en «stolt» sørøyværing, ville betale for gildet, men det ville han onkel Walter ikke høre snakk om. Jeg tror nok at opphavet satte pris på gjestfriheta, for han var strengt tatt ikke særlig godt bemidlet. Avstanden mellom Ifjord og Lebesby er i underkant av to mil. Den vanlige reisetida på strekninga er i dag på ca. et kvarter. I onkel Walters kjøredning brukte vi godt over en halv time på turen, så veiens beskaffenhet var ikke prima. Da vi kom til ho tante Erna, vanket det nystekte vafler og ferskbakt formkake til kaffen. Ho sjøl drakk aldri kaffe. Kanskje det var en av årsakene til at ho levde til ho ble seks og nitti år gammel. Derimot tok ho seg en røyk i ny og ned, så helt asketisk var ho ikke. Vi hadde avsatt fjorten dager til ferie, men oppholdet på Lebesby varte bare i åtte dager. Vi brukte seks feriedager til å reise!!!

Et fesk, så holder du deg fresk

For cirka en og en halv time siden parkerte vi bilen i oppkjørselen i Kvartsveien. Vi kjørte fra Skjånes litt over klokka to i ettermiddag, etter å ha vært på trøartur til Gammen i Vian sammen med ho Sissel og han Sture. Det var begredelig å se resultatet av laumakkens herjinger. Hele Storvian ser ut som en ørken, det var knapt et grønt blad å se i den tidligere så fine bjørkeskogen som bredde seg ut oppover dalsidene. Nå var det bare svarte trær med forvridde greiner som sto igjen etter bjørkemålnernes invasjon i en av verdens nordligste bjørkeskoger. Det er ikke bare skogen som har blitt mat til bjørkemålermakken, lyngen er også fortært og villgresset har overtatt. Heldigvis har skogen nede på Skjånes unngått de verste angrepene, og den ser inntil videre, både grønn og frisk ut.

Det var en litt nedtrykt gjeng som benket seg rundt kjøkkenbordet på Kjosbakken da vi kom tilbake, men mor sine nystekte vafler fikk snart humøret på topp igjen. Vi la innpå store mengder av sorten, og det var med nød og neppe at vi orket å reise oss fra kaffebordet. Før vi pakket inn i bilen, fikk vi ferskfisk hos han «brorsan». Det hadde seg slik at han hadde akkedert med oss å ta med fisk til ei kjerring i Smalfjord. Jeg tror at ho er i familie med ho mor og dem. Ho er i hvert fall vokst opp i Kjeskelvika. Før det blei vei til Skjånes, var det vanlig at

Skjånesfolk som kom veien via Smalfjord, tok inn hos ho og familien mens de ventet på lokalen som gikk til Skjånes. Siden vi sa ja til oppdraget, vanket det ferskfisk til oss også.

Pensjonisten er akkurat ferdig med å filetere torsken som er av prima kvalitet. Den ble tatt på line ute på leira, som er et havstykke som ligger mange nautiske mil utenfor Slettnes i Gamvik kommune. Sjøl om vi fra barnsben har fått innprenta at man ikke skal spise torsk i måneder uten -r i, må jeg nok si at vi overhodet ikke har vurdert å la være å spise havtorsken. Det blir lettstrødd torsk til middag i morgen, og porsjonen blir så stor at det skal bli rikelig til fiskegrateng seinere i uka. Pensjonisten får vann i munnen og gleder seg storligen til ravnemålteidet, som jeg sjøl skal kokkelere i morgen. Når det gjelder fiskegratengen, er nok ikke pensjonisten kapabel til å lage retten, da må ho mor trø til for å lage verdens beste fiskegrateng, etter oppskrift fra mora si.

På turen opp til Gammen måtte vi selvfølgelig gå via Brattveien. Der holder arbeidslaget fortsatt på med å bryte ned steinmasser fra fjellveggen. De hadde matpause da vi passerte, og vi fikk slått av en liten prat med dem. De har holdt på i lang tid der, og det er anselige mengder som er tatt ned. Noe av overskuddsmassene er blitt kjørt ned til industriområdet ved fiskebruket, der det fylles opp på innsiden av traseen der vi setter båtene ut. I morgen skulle det komme en geolog for å vurdere arbeidet og eventuelt videre arbeid.

Som dere kanskje forstår har jeg kastet meg rett i bloggskrivning, etter prekaveringa av fisken. Ikke fordi at jeg er full av energi og skaperkraft, men det har seg slik at mitt favorittlag skal spille VM-kamp i kveld. Da tørner Brasil og Sveits sammen i en, forhåpentligvis spennende og fartsfylt fotballkamp. Brasil er jo kjent for sin sambafotball, og i år tror - og håper jeg - at laget fra Sør Amerika stikker av med trofeet. Tyskland som i forrige VM knuste Brasil med 7 – 1 på Brasils hjemmebane, gikk på et forsmedelig 0 – 1 tap Mot Mexico tidligere i ettermiddag. Jeg tror at panserlaget fra fotballstorheten Tyskland vil reise seg, og at de vil komme til sluttspillet med god margin. Laget har jo gjentatte ganger vist at de er et turneringslag, som blir bedre og bedre for hver kamp, så det skal ikke forundre meg om de vinner VM til slutt. Uansett utfall, heier jeg på Brasil.

Ho mor er i full gang med klesvask, og akkurat nå sitter ho ved kjøkkenbordet og retter årsprøver i matematikk. Det er litt rart å ha opplevd at ho tok seg helt fri fra skolearbeid mens vi var på Skjånes. Pensjonisten håper at hennes valg førte til at ho får energi til å møte travle dager fram til skoleslutt på torsdag.

Blodsugende insekter lever farlig på Kjosbakken

Travle tider på Kjosbakken

Dagen begynte faktisk med at vi sto opp før halv åtte i morges. Pensjonisten kunne selvsagt ha sovet lenger, men når kjæresten er så morgenfrisk og sprudlende på morgenkvisten, synes jeg at jeg ikke kan ligge å dra meg utover formiddagen. Allerede i nitida vandret vi lettkledd ut i solskinnet, etter å ha spist frokost på trammen, i et aldeles nydelig sommervær med en varm fønvind fra sørøst. Det mangler ikke på arbeidsoppgaver her på ransjen, men tre oppgaver sto allikevel øverst på prioriteringslista. Først måtte myggmaskinen settes på plass og kobles til gass og strøm, deretter måtte spirene i mor sitt plante-kasseprosjekt prikles og sist, men ikke minst viktig, måtte plenen klippes.

Allerede før vi inntok friluftsfrokosten begynte ho mor å mase om at myggmaskinen måtte settes opp så

fort som mulig. Pensjonisten repliserte med at det ikke var bråhast med å få den i sving, for det var jo ikke ei flue å se. Da fikk jeg svar på tiltale; jeg måtte jo skjønne at det var nødvendig å få drept alle mygg i umiddelbar nærhet før sommergjestene kommer til residensen. Derfor måtte maskinen være i operativ stand allerede før de første myggene begynner å sverme. Pensjonisten falt for de kloke ordene til ho mor, og således ble første post på programmet å sette opp og installere den. Nå står den der og durer og sender ut liflig aroma for å lokke eventuelle blodsugende insekter til den visse død. Merkelig nok fryder det pensjonisten å bli massemorder, for kløende mygggestikk er jo som alle vet, en pest og en plage her i vakre Finnmark.

Sjøl om ho mor reagerer med rennende kløende øyne og hudirritasjoner når ho driver med gartnerprosjekter, gikk ho i gang med å prikle plantene i minidrivhusene sine. Pensjonisten anbefalte henne å være rå og brutal med de nyutsprungne spirene, men jeg vet ikke om ho lyttet til mine råd. Det er jo hennes prosjekt, så det er jo strengt tatt ikke min oppgave å instruere henne. Dersom planteprosjektet hennes blir vellykket, blir ikke salater og andre spiselige vekster, mangelvare her på Kjosbakken. Rabarbraen er i fin vekst, så det ser ut for at det blir mye deilig rabarbrasyltetøy å meske seg med både i høst og kommende år. Mens ho mor dreiv på med sitt, var det tid for pensjonisten å klippe plenen. Jeg var spent på om gressklipperen var operativ etter vinterlagringen. Etter ekstra god bensinpriming, dro jeg i startsnora, og maskinen startet på første rykk, så da var det bare å gå i gang med klippinga. Det tok meg godt og vel to timer med iherdig trasking rundt på eiendommen, før plenen var i forskriftsmessig stand. Mens svetten rant og sola steikte på min avkledd overkropp, blei jeg

oppmerksom på at vi sannsynligvis har plantet altfor mange trær her på Kjosbakken. Det er litt av en jobb å klippe rundt alle trærne, men når arbeidet er utført, ser jeg jo hvor vakkert det er med grønne vekster som rammer inn vårt grønne sommerparadis.

For første gang i manns minne, ble det ikke lørdagsgraut i dag. Godværet her i Finnmark, gjorde at vi heller ville prise naturen og været, og dermed kokte vi kaffe som vi fylte på termosen og pakket tursekken. I stedet for å koke graut, tok vi med oss grillpølser og stjernebacon, samt grove rundstykker og sjokoladekjeks. Ho mor testet føret og gikk med vandrestaver, mens han far som vanlig, gikk bærende på en relativt letpakket tursekk. Vi hadde selvfølgelig husket å ta med fyrstikker, for vi planla jo å steike pølser innsurret i fleskestrimler på et rekved-bål i Kjeskelvika som var turmålet. Sjøl om det blåste relativt kraftig, varmet sola såpass at det nesten var i varmeste laget der vi gikk relativt lettkledde med vinden i ryggen. Av og til stakk det litt i ond-skanken, men det var ikke verre enn at jeg sto han av. Ho mor måtte også ta det litt rolig på den smale stien mellom Bjørnelvklubben og Kjeskelvika, men vi baska bare bra og kom oss velberga både fram og tilbake. Da vi kom til gammelhuset i Kjeskelvika fikk vi øye på et perleturskilt med en kode på. Ho mor som er litt mer patriotisk enn pensjonisten, registrerte seg sporenstreks på stedet, og er nå en aktiv perletur-medlem. Pensjonisten tok bilde av oppslaget og skal selvfølgelig følge mor sitt eksempel når han blir inspirert til å gjøre det.

Da vi kom hjem igjen måtte vi nyte godværet enda ei stund. Det vil si, sola var blitt borte bak svært mørke skyer, men en temperatur på 16 grader er ikke hverdagskost her nord. Vi satte oss på platten og nøt hvert sitt glass rødvin, mens en lett rus bredde seg i legemet. Vi nyter tiden i tosomhet, sjøl om vi for tiden lever i en TV-fri tilværelse her på Kjosbakken. For ikke å bli helt asosial, ligger det an til en besøkstur til han Sture og ho Sissel i kveld, så det blir nok til at vi blir å se på TV, sjøl om vi greier oss utmerket uten passivitetsboksen.

VM-kveld uten TV

Vi har hatt det travelt i dag ho mor og jeg. Det er ikke så enkelt å være «kallen» til ei som er vokst opp i de harde sekstiårene. Spesielt utfordrende er det når man har råket bort i ei som har fått grundig opplæring av mora si. Fra ho var ei lita tulle, har ho fått innprentet at huset skulle vaskes og ryddes fra kjeller til loft minst to ganger i året, gjerne tre. Obligatorisk rundvask er det til jul og ved sommerferiens begynnelse.

Da vi hadde fått han Steffen ut av huset kl 7 i morges, og fortært frokosten, var det ingen bønn, det var bare å bøye nakken, hente støvsugeren og kraume seg opp på loftet. Her skulle soverommene og lofts-stua være ryddig og støvfritt før ho mor svingte klutene mens grønnsåpelukta reiv i neseborene.

Absolutt alt skulle støvsuges, ikke bare

hyller, gulv og tak, nei alt av krimskrams, bøker senger og madrasser skulle få kjenne støvsugerhodets sugekraft. I tillegg måtte selvfølgelig overmadrasser og sengetøy luftes mellom regnbygene. Og alt dette styret er IKKE rundvask, påstår ho mor. Ho mener at den skikkelige rundvasken ikke kan tas før han Steffen har fått seg leilighet. Det har seg nemlig sånn at flyttelasset hans er stuert rundt omkring både her og der, og da er det ikke så enkelt å få orden på saker og ting. Vi måtte stå på, for ho mor hadde time hos legen klokka halv to, så det var ikke fritt for at både pensjonisten og hans bedre halvdel ble svette i panna og hadde svetteringer under armene. Mens ho mor var hos legen fikk jeg gjort meg ferdig med støvsuginga på lofts-stua, og så laget jeg middag. Det gjenstår enda å vaske vegger, tak og gulv, men regner med å få ferdigstilt vaskinga mens ho mor og han Steffen er på jobb på mandag. Da vi hadde spist middag var det tid for å laste i bilen og kjøre til Skjånes.

Klokka halv åtte ankom vi residensen, og temperaturen var på hele atten grader her på Kjosbakken, så det ser ut for at sommeren har kommet til oss her i Finnmark. Da vi hadde fått pargasen på plass, gjorde pensjonisten seg klar til å gå opp på Rambergan for å montere ny-parabolen vi hadde fått fra Canal digital. Det var ikke fritt for at jeg merket det i ond-skanken, da jeg starvet meg opp bakkene med ransel på ryggen og parabolen i handa, men jeg kom meg omsider fram til målet. Da ny-parabolen var montert, ringte jeg til ho mor og spurte med forventningsfull stemme om ho så bevegelse på kvalitetsmåleren. Det gjorde ho ikke, så pensjonisten måtte derfor gå i gang med fin-tuning. Kvalitetssignalene forble på null komma null, uansett hva jeg gjorde, så det var bare å gi opp å gå ned til et TV-fritt hus atter en gang.

Da jeg slukkøret kom inn til min kjære igjen, hadde ho varmet ei kjøp-pizza av typen Grandiosa. Det lettet litt på humøret til pensjonisten, men jeg har ikke gitt opp å få TV-signaler enda. Hvis det finnes utstyr for å peile inn satellitten Thor, håper jeg å få låne det med meg hit til Skjånes. Ei av venninnene til ho Stine, som er lokal forhandler av Canal digital-utstyr, har kanskje slikt utstyr. Hvis ho har det, håper jeg å få låne det, hvis ikke, må jeg nok vurdere andre løsninger. Egentlig er det ikke så verst å være uten TV her på Kjosbakken. Det er jo hyggelig å skravle litt med ho mor, og så får jeg jo tid til å blogge også. Ho mor og jeg slapper av med en konjakk, og vi har det godt her i våres tosomhet. Vi nyter sommerkvelden, på tross av manglende kvalitet på TV-signalene. Vi blei invitert til han Sture for å se på fotballkampen mellom Spania og Portugal, men klokka var over 9 da pensjonisten endelig stavret seg ned fra Rambergan, og da fant vi ut at vi heller bare kosa oss litt her hjemme. Vi får heller gå på besøk i morgen kveld å få med oss kampen da.

Arbeidsdeling

Pensjonisten vokste opp i et hjem preget av nøysomhet der det ikke bare var å kunne kjøpe ting man hadde bruk for. Det var likt for alle, ingen, bortsett fra handelsmannen, hadde økonomi som rakk til mer enn det høyst nødvendige. Det var ikke slik at vi led noen nød, men det var kun nødvendighetsartikler som ble kjøpt på butikk. De eneste matvarene som ikke ble produsert hjemme, var mel, sukker, spikkepølse, brunost og hvitost. Alle andre matvarer ble foredlet fra dyra på båsen, fisken i havet, potet fra et karrig

potetland og bær fra naturen omkring Langstrand. Det var sjelden at vi hadde annet på bordet enn hjemmelaget syltetøy og geitost, som ho tante Terese hadde ystet. Spikkepølse og hvitost spiste vi bare i de store helgene som jul og påske. De fleste klesplaggene vi hadde på oss, var hjemmelagde, eller så gikk de i arv fra eldre søsken, onkler og tanter. Jeg husker enda med gru de hjemmestrikkede ullbuksene som klødde infernalsk når man brukte dem på barhuden, eller ble svett på kroppen. Det meste av ulltøyet ble strikket av garn som ble produsert av ulla fra egne sauer. Det var en omstendelig prosess som ho mamma hadde det fulle og hele ansvaret for. Først klippte ho sauene, så kardet ho ulla og spant den. De spunnete trådene ble etter hvert tvinnnet til tretrådig ullgarn, som ho noen

ganger farget ved hjelp av plantefarging, eller fikk farget på en garnfabrikk. Utallige plagg som gensere, jakker, ullbukser, votter og lester ble produsert både til henne sjøl, faren min, egne barn og barnebarn. Jeg kan ikke minnes at ho kunne slappe av, bortsett fra den daglige middagsluren, som var obligatorisk. Ellers var dagene, utenom lørdags ettermiddag og søndag, fylt med nødvendige gjøremål.

Pensjonisten begynte tidlig å ta del i det hverdagslige arbeidet. Det var nødvendig for å være behjelpelig fra man var en neve stor, for det var mye som skulle gjøres for å brødfø en stor familie. Faren min var vaktmester på Langstrand skole, som bestod av en internatdel og en skoledel. I begynnelsen av juni var det sommerferie, og når elevene tok sommerferie var det tid for rundvask og vedlikeholdsarbeid. Vegger og radiatorer skulle males, gulv, pulter og stoler pusses og lakkes og vinduer måtte kittes og sprukne ruter måtte skiftes ut. Det var faren min som hadde ansvaret for vedlikeholdet, og siden det ikke var malere, snekkere, rørleggere, elektrikere eller teknikere på Langstrand, måtte han stå for alt av vedlikehold.

For å rekke å ta den tre uker lange sommerferien, måtte han ha hjelp av oss ungene for å bli á jour med arbeidet, for alt måtte være i orden til skolestart. Jeg var nok ikke mer enn sju år da jeg begynte å male radiatorer og lakke pulter, for det var et litt kronglete arbeid som passet for mine armer og spede hender. Voksne hadde et svare strev med å komme til i kriker og kroker, så det ble mitt og broren min Steinar, sitt arbeidsområde. Det var ikke alltid at vi gikk til arbeidet med liv og lyst, spesielt fælt var det å være inne å male når sola skinte og vi kunne høre andre barn leke ute på skoleplassen. De som tror at vi fikk lønn for arbeidet, tar helt feil. Påskjønnelsen vi fikk for å hjelpe han pappa, var å få være med på bytur når sommerferien hans kom. Hvis vi var heldige, ble det en tur på leketøysbutikken hannes Ole Nilsen i Hammerfest. Stor var lykken når vi fikk lov til å kjøpe oss knallpistoler som vi brukte når vi lekte cowboy og indianere. Hjemme i huset måtte vi også være til nytte. Blant mange gjøremål, måtte det hentes kull i kullkjelleren. Denne jobben gikk på omgang mellom meg og han Steinar. Kullbøtta måtte etterfylles flere ganger om dagen, også om sommeren, for det fantes ikke elektriske komfyrer på Langstrand den gangen. Sjøl om utetemperaturen var over tjue grader og sola steikte fra skyfri himmel, måtte det fyres i ovnen. Det skulle kokes middag, bakes brød og om ettermiddagen var det tid for ettermiddagskaffe med vaffelkake eller formkake til. Til og med om kvelden vanket det ofte fersk sei og lever, spesielt når svigerbroren min fra Mehamn, han Hans, var på besøk, og da måtte det selvfølgelig fyres kraftig i ovnen. Den første fyringa skjedde i femtida om morgenen, for da sto faren min opp, for å nyte den stille morgenstunden med en røyk og en kopp svart kaffe.

Å vippe pinne

Da pensjonisten var barn, var det ingen voksne som tilrettela for lek eller andre aktiviteter. De lekene vi lekte hadde vi sikkert lært fra eldre generasjoner, men det var nok de ungene som var litt eldre enn oss som brakte leken videre, slik at den også ble vår lek. Sjøl om det ikke var mange familier som hadde slått seg ned på Langstrand, var vi allikevel mange barn som møttes til lek og adspredelse. Hjemme hos oss var vi til sammen sju søsken, og det var kanskje

det normale antallet på barn i en familie. Det var også vanlig at de yngste barna i familien ble onkel eller tante til jevnaldrende, da de eldste søsknene kunne være mer enn tjue år eldre enn yngstebarnet. Min eldstebror var over tjue år da jeg ble født, og eldstesøstera mi var atten. I tillegg hadde jeg ei søster som var femten, og ho fikk barn allerede som syttenåring og var gift før ho fylte tjue.

De tre eldste søsknene mine ble derfor mer som onkel og tanter til meg, enn bror og søstre, og jeg fikk vel heller et mer tilnærmet søskenforhold til mine nieser og nevøer, enn til dem. Spesielt nært forhold fikk jeg til dattera til storesøstera mi som bare var to år yngre enn meg. Jeg trodde faktisk ho var søstera mi, for ho vokste jo opp sammen med oss, for mora hennes måtte ut i verden å søke tjeneste. Jeg var ikke alene om å ha det sånn. Min fetter som var to år eldre enn meg, var onkel til ei jente som var eldre enn han, og han hadde også plenty av onkelbarn som var på samme alder som oss.

Når vi møttes til lek og andre aktiviteter kunne aldersspennet være på fem - seks år. Det var ikke uvanlig at både sjuåringer og trettenåringer deltok i felles lek med liv og lyst. Det var populært å leke sisten og gjømt, som er kjente leker også for dagens barn, men vi hadde også andre leker som kanskje er gått i glemmeboka. Et lagspill som var veldig populært, var «å vippe pinne». De som skulle være med, delte seg inn i to nokså jevne lag, der det måtte tas hensyn til kjønnsmessige og aldersmessige parametere. Spillet gikk ut på å legge en pinne på cirka femten centimeter, på tvers over to flate steiner (vippesteinene) med høyde på cirka ti centimeter. Denne pinnen skulle så vippes av gårde, helst lengst mulig, med en lengere pinne. Dersom en på utelaget greide å ta pinnen i fast grep mens den var i lufta, ta «lyra» som vi kalte det, kunne laget bestemme seg for om de ville ha 100 poeng, eller velge at innelaget skulle bli til utelag. Hvis ingen greide å ta lyra, la vipperen pinnen han vippet med (langpinnen) på tvers av vippesteinene. Utelaget måtte velge en som skulle kaste vippepinnen mot langpinnen som nå lå på tvers på steinene. Hvis kasteren traff pinnen måtte lagene bytte plass. Dersom han bommet, tok vipperen «kakken». Kakken ble utført ved at den korte pinnen ble lagt på skrå over en av vippesteinene, med enden i bakken. Så slo vipperen på kanten av vippepinnen slik at den for opp i lufta, og nå tok han og kakket til pinnen, ved bruk av langpinnen, så mange ganger han klarte, for til slutt å slå den så langt vekk som mulig. Hvis man tok f.eks. tre-kakken fikk man så mange poeng som man kunne telle pinnelengder fra vippepinnens nedslag til vippesteinene multiplisert med tre. To-kakken ble multiplisert med to osv., så det var om å gjøre å ta så mange kakker som mulig.

Alle på laget vippet etter tur, men de yngste hadde en tendens til å vippe såpass kort at de store på utelaget lett klarte å ta vippepinne i lyre. Dersom det ikke ble lyre på utelaget og yngstemann skulle ta kakken, ble det sjelden mer enn én kakken, hvis pinnen forlot vippesteinen i det hele tatt. Det laget som først oppnådde et på forhand avtalt antall poeng, vant spillet. Poengberegninga var en fin måte å lære gangetabellen på, og det var kanskje en av årsakene til at jeg kunne den lille multiplikasjonstabellen allerede som sjuåring. Pensjonisten vet ikke om det å vippe pinne var en lokal variant av et lagspill, for ho mor kan ikke erindre at man vippet pinne på Skjånes. Jeg har funnet informasjon og bilder om å [vippe pinne](#) på nettet, men ingen tilsvarer Langstrand-varianten fullt ut. For oss ungene som bodde på Langstrand, var det en lek som kunne geskjeftige oss i timevis, og reglene var såpass klare at det sjelden ble krangling lagene imellom.

Svømmelærerne

Gårdagens blogg skapte kanskje forventninger om å berette om min start på karrieren som svømmetrener, og hvis man sier A så må man vel følge opp og si B. Sjøl om pensjonisten har mye han kunne fortalt både om verkstedbesøk i Vestre Jakobselv og en snartur til gartneriet i Nesseby, er det allikevel best å få unnagjort fortsettelsen på historia som begynte med dammen i Kvitneselva.

Bestekompisen og jeg hadde såpass tro på egne ferdigheter når det gjaldt svømming, at nye utfordringer måtte testes ut og mestres. Neste steg i svømmekarrieren fant derfor sted ved «Onkel Ingvald-kaia». Det var midt på supersommeren i 1960. Sola hadde skint over våre polare strøk i et par måneder og det var behagelig badetemperatur i sjøen. Sammen med oss som allerede kunne svømme, var vårt felles søskenbarn, som var to år eldre enn oss. Sjøl om

han hadde trent like iherdig som oss på å mestere svømmekunsten, hadde han enda ikke lært seg å beherske det våte element.

Vi to ungjyplingene ble stadig dristigere, og snart svømte vi der havet var flere meter dypt, og etter hvert følte vi oss både trygge og komfortable der vi svømte bryst med hode over vannet. Til slutt var vi så pass sikre på egne svømmeferdigheter at vi begynte å stupe fra kaikanten og gjorde oss en svingom ut på dypet, før vi gjorde vendereis til kaistigen og klatret opp til solbading på kaikanten. Søsknebarnet våres som ikke kunne svømme, måtte i mellomtiden nøye seg med å vasse i fjæresteinene og på klossete vis kaste seg med sprellende føtter mot land, når sjøen rakk han under armene.

Solbadinga tok vi i fellesskap, og mens vi lot sola steike på de solbrune kroppene våre, begynte vi å planlegge hvordan vi kunne lære sistemann å svømme. Vi var inne på flere muligheter, som å svømme ved siden av han og holde hodet hans oppe, eller at han kunne bite noen glasskavler under magen for å få nok oppdrift til å holde seg flytende. Disse påfunnene ble etter hvert neglisjert, for vi kom fram til en meget effektiv metode for å lære han svømmekunsten. Vi ble alle tre enige om at den beste metoden måtte være å binde et tykt tau rundt magen hans, slik at vi kunne stå på kaia og holde han oppe i vannflata, mens han øvde seg på å svømme: Når han ble flinkere, kunne vi stikke ut litt tau slik at han kunne prøve å svømme på egen hand.

Da metoden var gjennomdiskutert og akseptert av kandidaten, surret vi tauet to ganger rundt magen på han og lagde en knute. Vi var ikke drevne i knutekunsten, for vi var jo bare gutter på ti og tolv år, så vi benyttet oss av den knuten vi kunne og det var «blåknuten». Med stor tiltro til svømmelærerne stilte vårt felles søsknebarn seg på kaikanten og gjorde seg klar til sin første svømmeopplæring. Han var ikke den dristigste av oss, så han vegret seg for å hoppe ut fra kanten, men etter en del overtalelser og beroligende ord, tok han spranget ut i lause lufta. Han landet med et vræl i havet og vi så at han forsvant under havflata, mens det boblet og sydet rundt han. Så kom han endelig opp fra dypet, og da kunne man for første gang på ettusen ni hundre og tretti år oppleve en som i tillegg til Jesus, kunne gå på vannet, eller kanskje mer riktig, denne Jesusutgaven SPRANG på vannet. I full panikk med armer og bein i ville kaotiske bevegelser, kjempet han mot elementene for å få fotfeste og berge seg fra vannmassene. Vi to som var selvutnevnte svømmelærere, begynte å fire ut mer tau, men det skulle vi ikke ha gjort, for svømmeren begynte å synke med kropp og hode under vann. Det var bare ei mulighet å redde havaristen, og det var å dra han opp fra den visse død. Eleven våres var overhodet ikke i stand til å være behjelpelig i redningsaksjonen. Han var panikkslagen og det var med store anstrengelser at vi klarte å få han buksert til stigen. Her klarte vi etterhvert å få han roet såpass ned at vi fikk han opp på kaia.

Han hadde nok svelget en del sjøvann, for han hostet og gulpet fælt der han lå på kaikanten, og han viste tydelige tegn til åndenød. Han pekte fortvilt på tauet som vi hadde bundet rundt magen hans, og da så vi at han var omtrent av på midten. Blåknuten fungerte som ei renneløkke og tauet var i ferd med å kvele kompisen våres. Heldigvis klarte vi etter gjentatte forsøk, å få opp knuten, men da var han såpass medtatt at han var i ferd med å besvime. Det tok i hvert fall en times tid før han kom seg såpass at han kunne sitte på egen hand, så svømmelærerne var ikke spesielt høye i hatten etter svømmeøkten.

Blåmerkene etter tauet måtte han bære i minst tre uker etter hendelsen, og han måtte sjøl forklare til foreldrene om hvordan han hadde fått dem. Bestekompisen

og jeg holdt en meget lav profil i tiden som fulgte, og vi ante nok ikke hvor heldige vi hadde vært, for påfunnet kunne i verste fall ha endt katastrofalt. Søsknebarnet våres lærte seg aldri å svømme, men jeg ble etter hvert en meritert svømmetrener, dog uten tau som hjelpemiddel.

Dammen

Hvis jeg ikke får en eller flere tanker om hva jeg skal berette, vil denne bloggen bli veldig avstumpet og uten engasjerende innhold. Jeg har ikke skrivesperre, men heller ikke noe spesielle hendelser å skrive om. Jeg kunne selvsagt brukt fantasien og fabulert litt, men pensjonisten er ikke spesielt kreativ, så det lar han være. I mangel på dagsaktuelle hendelser, er det like greit å gå cirka seksti år tilbake i tid. Altså setter jeg

meg i tidsmaskinen og spoler tiden tilbake.

Da jeg var ti år gammel, lærte jeg å svømme. Det jeg vet i dag, men som jeg ikke visste da jeg var ti år, var at nesten alle mine barndomsvenner var i slekt med meg. I indrebygda der vi bodde, var det bare en samefamilie og en av mine nærmeste venner som ikke var i familie med meg. Vi ungene vokste nærmest opp som søsken og vi var stort sett enige om «sprell» vi fant på, både på godt og vondt. Sommeren 1960, var spesiell, og den huskes av folk på min alder som den varmeste sommeren i manns minne. Denne sommeren var egentlig starten på min karriere som svømmetrener, men for ikke å foregripe hva som skjedde i det herrens år, vil jeg i dag dvele litt med et av mine kjæreste sommerminner - «Dammen».

På varme sommerdager hadde vi et yndet tilholdssted i dammen i Kvitneselva, ei lita elv som hadde sitt tilløp i Kvitnesvannet som lå på fjellet ovenfor Langstrand. Siden dammen lå i elva, og det naturlig bare var en halv meter dybde på det djupeste i kulpen, måtte vi demme opp dammen for å få tilstrekkelig dybde til å svømme. Distansen fra den ene bredden til den andre var, hvis jeg tar godt i, cirka fire meter, så det var ikke store bassenget vi hadde til rådighet. Da strømmen i elva var ganske sterk, måtte oppdemminga som bestod av stein tett med torv, gjentas daglig. Det var en del av de nødvendige forberedelsene til svømmetreninga med påfølgende solbading på berget på dammens søndre side. Vi hadde ingen svømmeundervisning, så vi måtte sjøl lære den kunsten. Først lærte vi rottesvømming, det vil si å svømme med hendene inntil siden og bare bruke beina. Neste steg i utviklinga var hundesvømming, der armene ble brukt på en crawl-lignende måte og beina likeså. Når denne teknikken satt, lærte vi oss å svømme på rygg, men da var det bare beina som ga framdrift. Etter hvert lærte vi også å svømme brystsvømming, men teknikken var vel ikke helt perfekt. Vi kom oss fram i vannet, men visste ikke at det gikk an å puste ut under vann for så å

dra pusten inn over vannflata, så det ble svømming med bratt nakke og stor vinkel i vannet. Det var lov til å ta et juksetak med tærne i botn hvis man ikke maktet å svømme tvers over dammen. Bestekompisen min og jeg var de første som lærte svømmekunsten, og da hadde vi nettopp fylt ti år.

Det var ikke bare sommeren 1960 vi nærmest bodde i dammen på dagtid. Så langt tilbake som jeg kan huske, var dammen et sted å være for oss ungene fra indrebygda. Ofte var det en kald fornøyelse å bade i dammen, men vi var ikke pysete og det å hakke tenner etter å ha vært i det iskalde vannet, var helt naturlig. Kanskje jeg husker feil, men jeg minnes at sola skinte hver eneste dag, og når vi skulle få varmen tilbake i de iskalde kroppene våre, var det bare å legge seg til tørk på berget. Handduk hadde vi aldri med, for hvis vi var så dumme at vi frivillig badet i dammen, måtte vi ta konsekvensen av det å hutre og fryse mens kroppen ble lufttørket.

Noen ganger hendte det sågar at vi kunne se bekk-ørret i dammen når den hadde fått være i fred på nattestid. Da ble det leven, for ørreten måtte fanges. Det var en nesten umulig oppgave, for vi hadde hverken hov eller fiskeredskaper med oss, for dammen var badeplass, ikke fiskeplass. Bestekompisen min, som var litt dristigere enn oss andre, var den som var djervest i bestrebelsene på å fange ørreten, og han ga seg sjelden før han hadde fast fisk i klypene. Størrelsen på fisken var ikke imponerende, men den var stor nok til at vi kunne leke med den i en egen kulp som vi hadde laget til den slags forlystelse. Noen ganger var vi nok litt for hardhendte med de stakkars fiskene, og da endte det med at de fløt opp med buken i været.

Dammen i Kvitneselva herdet pensjonisten såpass at han hver bidige sommer siden, har tatt seg et eller flere sjøbad, og det har jeg tenkt å fortsette med så lenge helsa tillater det.

Misfornøyd med hjemmesida

Så var det slutt på eksperimenteringa. Fra i dag av vil jeg være trofast mot Microsofts skriveprogram, Word. Her kan man velge mellom utallige fonter og skriftstørrelser, og i tillegg har man retteprogrammet som markerer de ortografiske feilene med rødt. Jeg har vært i kontakt med en kundeveileder i SimpleSite og klaget på den siste oppdateringen og de dårlige bilderedigeringsmulighetene på nettsida, men jeg har ikke fått respons fra veilederen enda. Jeg ville jo helst at man kunne ha laget ferdig sida i Word, med bilder plassert etter eget ønske, men det går ikke. Hadde det ikke vært for at jeg hadde betalt for et års bruk av nettsidegeneratoren, ville jeg gått tilbake til WordPress.com som jeg brukte forrige gang jeg blogget.

Nå får det være nok om hjemmesidegeneratorer for denne gang, for det er kanskje ikke så veldig interessant for dokker som leser bloggen å få innsyn i valg av hjemmeside. Det er bare de som leser blogginnleggene på I-Pad og PC som ser det håpløse nye designet, med bildet plassert i én spalte og teksten i en annen. På mobilen ser alt helt bra ut, og de fleste av leserne mine bruker antakelig bare mobilen når de leser bloggen.

I dag har det ikke hendt noe her i Vadsø, som er verdt spalteplass, men fra Bergen kom det en telefonisk kommentar som er verdt å skrive litt om. Det var ho Stine som ringte og fortalte at ho Julie hadde gått ut, og at ho og han Arild var alene hjemme. Både ho mor og jeg vet jo at jentungen knapt kan åle seg framover på gulvet, og i hvert fall ikke gå ut på egen hand. Ho Stine er ikke kjent for å fare med usannheter, så vi trudde jo på hennes ord. Etter litt nøling kom ho fram til forklaringa på hendelsen. Det var nabokjerringa som hadde ringt på og spurt om å få lov til å gå på trilletur med ho Julie. Ho og mannen har to døtre i tenårene, og familien bor i naboileiligheta. Derfor var det ikke helt uventet at kjerringa ville avlaste dem med litt barnepass. Vi tror nok at det satt langt inne for de stolte foreldrene å la noen andre enn helt nære slektninger låne lilleprinsessa, men de lot seg overtale og ho Julie ble med dem ut. Etter ei stund fikk vi SMS med bilde av den hjemkomne «gullungen» på pappas trygge fang.

Med et lettelsens sukk kom ho mor akkurat ned fra arbeidsplassen sin ved kjøkkenbordet. Ho er endelig ferdig å rette norskprøvene og ho har gitt sine objektive vurderinger til kandidatene. Nå sitter vi begge foran PC-ene våre, jeg hamrende på tastaturet med mine pekefingre, mens ho sjekker Facebook. Han Steffen for sin del, sitter i godstolen på loftet og nyter tilværelsen foran TV-en. Før middag var han ivrig supporter på andredivisjonskampen for damer mellom Polarstjernen og Fløya 2. Sjøl om Polarstjernen-jentene dominerte stort i spill og sjanser, ble stillinga 1 – 1, noe som han Steffen mente var et urettferdig resultat. Han er nok en populær kar i Vestre Jakobselv, fordi han fikk det ærefulle oppdraget å peke ut dagens spiller på hjemmelaget. Vi kjenner ikke jenta som fikk denne æren, men vi kjenner samboeren hennes godt, og vi vet at ho kommer fra Nesseby.

Pensjonisten regner med at det blir en rolig ettermiddag og kveld her i Kvartsveien, for helgetrimmen er allerede unnagjort. Det samme gjelder mor si søndags-økt på skolen. Sjøl om vi var godt kledd, var det en hustrig opplevelse å vandre i den iskalde nordøsten som blåste såpass friskt, at vi måtte legge oss på været på ekte finnmarksvis, der vi stampet oss fram i motvinden. Da vi kom hjem igjen, ordna ho mor med to begonier som ho kjøpte i går, som skal være til pryd på trappa. Blomstene er plassert i to store pyntekrukker med en anselig mengde stein i botnen, som fungerer som ballast. Det gjelder å ha lavt tyngdepunkt, for ellers er faren for krukkevelt overhengende. Det er bare å håpe at blomstene ikke fryser i hjel i nordøst-kulingen. Temperaturen er igjen på gjennomsnittet, fire grader, og den skal gå ytterligere ned i løpet av de nærmeste dagene, så sommeren lar sannelig vente på seg her i vakre Varanger.

Blogging i SimpleSite

For første gang skriver jeg bloggen i SimpleSite sin tekstfunksjon. Dette gjør jeg for å teste ut om det nå er mulig å redigere illustrasjonsbildet på en måte som jeg er fornøyd med. Alle tidligere innlegg er skrevet i Word, kopiert og limt inn i denne tekstboksen. Jeg ser allerede at både skriftstørrelse og font er forskjellig fra de jeg bruker i Word. Det er langt færre redigeringsmuligheter i denne tekstboksen, og den har ikke retteprogram. Hvis dokker som leser teksten finner skrivefeil, betyr det at min korrekturleser ikke har lest innlegget nøye nok. Pensjonisten er ikke helt stø når det gjelder ortografien, og setningsbygningen kan også være haltende. Derfor er det en betryggelse å ha en dyktig korrekturleser til å gjennomgå teksten, før

den legges ut.

Pensjonisten skal ikke påstå at sommeren er kommet til oss her nord, men det var faktisk hele elleve varmegrader og delvis skyet oppholdsvær, i formiddag. Glad til sinns over den bedrete

værsituasjonen, gikk jeg ut for å starte opp gressklipperen. Sjøl om temperaturen har vært lav, har gresset vokst såpass at det skrek etter å bli frisert. Klipperen startet på første rykk i startsnora, så det var bare å gå i gang med klippinga. Allerede på første svingom på plenen, kjente jeg regndråper komme ned fra himmelen. Jeg tenkte at regnværet var forbigående og at det bare var noen dråper som skulle komme ned fra himmelen. Men der tok jeg feil. Det var en ordentlig byge som kom, og det var ikke bare regn som kom fra oven. Mesteparten av nedbøren bestod av store snøhagl, og de slo mot barskolten til pensjonisten. Som jeg har sagt mange ganger tidligere er jeg er ikke laget av sukker, så jeg trosset været og klypte videre som om ingenting hadde skjedd. Det var ikke fritt for at både gresset og skribenten ble skikkelig våte etter hvert, men klokkelig nok hadde jeg latt være å koble på gressoppsamlere, så slåinga gikk bra sjøl om gresset blei vått. Det høljet ned i en halv times tid før sola vant over bygen og begynte å tørke både meg og gresset.

Nå er både gress og ugress slått for første gang i år. For å holde en viss standard på plenen, må nok prosessen gjentaes ukentlig, og det kan jo være utfordrende for en makelig pensjonist. Neste gang må nok kantklipperen også i sving, for gresset har en tendens til å vokse best rundt kantsteiner, busker og trær. Det blir forresten mye plenklipping i neste uke, for eiendommen på Skjånes trenger vel også en klipp når vi kommer dit til helga.

Det ligger an til å prioritere mellom to valg i ettermiddag. Fordet første skal det

spilles omkamp mellom VM-lagene fra 1998, Brasil og Norge, der Norge vant 2 - 1, etter at Kjetil Rekdal satte inn straffen Norge ble idømt, bare minutter før full tid. Norge har aldri tapt for Brasil, og de akter ikke å tape i dag heller. Som i den famøse VM-kampen, er det også i dag Egil Drillo Olsen som leder veteranlaget fra Norge. Det er de samme spillerne som møttes i 1998 som spiller, så det blir forhåpentligvis en morsom batalje på nasjonalarenaen Ullevåll. Det andre valget består i å gå på tur sammen med ho mor. Både ho og jeg trenger å få rørt oss litt, så valget burde være lett, men det er selvfølgelig mulig å slå to fluer i ett smekk. Vi kan jo se kampen først, og så gå på tur. Det er dessverre ei hake ved dette valget også, for vi skal lage pizza til kvelds, så det blir ei sein servering hvis vi lar være å prioritere mellom fotballkamp og tur. Løysninga blir kanskje at vi går på tur først, og så ser vi slutten av kampen når vi kommer hjem igjen. Hvis kampen ikke fenger, kan vi jo lage pizzaen mens vi hører på kommentatoren på TV-en. Det er han sjølveste Arne Skeie som skal stå for kommenteringa, så alt skal foregå i 1998 stil.

Vi har bestemt oss. Først leser ho mor korrektur på bloggen, og så tar vi trimming. Turen legger vi innom Rema for å kjøpe helge-Dagbladet. Bloggen blir ikke lagt ut før vi er hjemme igjen, for pensjonisten har til hensikt å ta illustrasjonsbilde fra promenaden.

PS! Det blir nok første og siste gang jeg bruker denne skriveprogrammet til SimpleSite. Det blir jo mellomrom der det ikke skal være, og så har man jo ingen retteprogram å støtte seg på. Heretter blir bloggene skrevet i Word og så kopiert og limt inn i bloggen!!!

Oppklarende opplysninger

Pensjonisten har funnet årsaken til at nettsida ikke lenger fungerer slik som tidligere. Det skyldes en oppdatering som egentlig skal gjøre det lettere å blogge, men muligheten til å lime bildet inn i teksten er ikke lenger tilstede. Når man bruker illustrasjonsbilde, deles sida i to kolonner, ett for bildet og ett for teksten. Det gjør at teksten, når du leser den på en PC, vil bli værende i enten venstre eller høyre kolonne. Når du leser teksten på mobiltelefon, er den slik som tidligere. Det åpner seg også andre muligheter når det gjelder redigering av nettsider, som f.eks. å legge inn inntil fem bilder som en lysbildefunksjon. Dessuten er det blitt enklere å endre layout på sida, noe som du vil se når du åpner den.

Jeg er ikke helt fornøyd med valget de har gjort når det gjelder bilde og tekst, men jeg venner meg nok til denne måten å gjøre det på. Pensjonisten er en konservativ mann, og ble nesten litt opprørt når det plutselig ble gjort endringer, uten forvarsel. Hvis det er noen av dokker som leser bloggen som ikke liker det nye oppsettet, kan ikke jeg gjøre noe med det. Det eneste jeg kan gjøre, er å endre layouten på sida. Hvis dokker ikke liker det nye utseende, er det bare å gi tilbakemelding, så kan jeg endre den, slik at den blir som den var tidligere.

Sjøl pensjonisten begynner nå å bli lei «mannskitværet». Det er ikke så trivelig å våkne opp til to grader pluss og regnbyger. Temperaturen stiger kanskje med tre grader i løpet av dagen, så maksimumstemperaturen har ligget på fire-fem grader i nesten ei uke. I tillegg har det blåst opptil sterk nordvestkuling i kastene, så det er ikke fristende å drive med utendørsaktiviteter. Allikevel dristet jeg meg ut for å kutte ned visne greiner på «klatretreet» i hagen, og så kuttet jeg ned noen trær som var veldig pistrede. Det var såpass kaldt ute at jeg ble loppet på nevene etter en halv times tid, og da var det bare å puske seg inn i varmen igjen.

Da jeg satte meg i bilen for å kjøre til Bygger 'n for å kjøpe terrasseolje, tidligere på formiddagen, ble jeg møtt av en kraftig haggelbyge. Vindusviskerne hadde nok med å skufle snøen til side slik at det ble sikt til å kjøre, så det er ikke mye som tilsier at vi er godt ute i den første sommermåneden her i nord. Jeg var bråkjekk da jeg forlot Bergen og sa at det skulle bli deilig å komme hjem til Vadsø for å avkjøle meg litt, men da trodde jeg ikke at avkjølingen skulle bli permanent. Heldigvis er det meldt om temperaturstigning fra søndag av, men tosfreite temperaturer kan vi ikke forvente. Ei lita trøst for oss værsyke finnmarkinger er jo at det melder kjøligere vær og regn, også i Sør-Norge.

Ho mor har ikke vært utfor døra hittil i dag. Det er ikke fordi ho er frossen og pysete, nei det er helt andre årsaker til det. Det blir mye rettingsarbeid for lærerne når det nærmer seg sommerferie. Nå er det årsprøve-tid, og i dag har ho sittet på ved kjøkkenbordet og rettet norsk-prøver. I neste uke er det årsprøver i matematikk som står for tur, så ho har nok å gjøre for tiden. En annen sak som ligger framfor henne, er den årlige rundvasken. Pensjonisten, som er hjemmeværende, kan selvfølgelig både støvsuge og vaske, men ho sjøl er ei meget kravstor tøtta når det gjelder både støvfrie områder og skap-orden. Hvis jeg går i gang, er det ikke sikkert at alle kopper og kar blir tatt ut av skapet for vask, mens hyller og skapvegger får et ansiktsløft. På tross av hennes hygienekrav, har jeg tenkt å gå laus på soverommene på loftet og loftstua på mandag.

Vi har akkurat drukket kaffe og spist iskake. Det var deilig, og en oppmuntring i den kalde og gråe hverdagen. Det gjør ikke noe om volumet på kroppen øker en smule, for legemet skal ikke avdekkes på ei god stund enda.

Blogg-problemer

Det har oppstått en feil med bildefunksjonen på nettsida. Jeg har vært i kontakt med de som administrerer sida, men har ikke fått tilbakemelding fra dem om hvordan man kan redigere og lime inn bilder i teksten. Inntil dette blir i orden, blir det ikke så mye å berette om. Jeg har prøvd andre nettlesere, men de gir samme miserable resultat når det gjelder bilder. Dersom dette problemet ikke lar seg løse, vurderer jeg å si opp denne nettsidegeneratoren og heller satse på en annen.

Det ble bare en kort orientering denne gang, men jeg lover å komme med mer stoff ved neste høve. Jeg kan jo opplyse om at vi ikke blir å dra til Skjånes denne helga. Vi har funnet ut at det er bedre å sitte inne i mannskitværet her i Vadsø enn på Skjånes, spesielt så lenge vi ikke har tilgang til TV på

Kjosbakken. Skal prøve å legge ved et bilde, men det lar seg antakelig ikke integreres i teksten.

Julie er åtte måneder i dag

Pensjonisten har kommet til et punkt i blogginga som er svært utfordrende. Min kreativitet synes å ha fått en brist. Motivasjonen for å skrive er også på et lavmål, for jeg føler virkelig at jeg har vært altfor navlebeskuende når det gjelder vektlegging av egne skavanker. En vettug mann burde kanskje holde sine plager og utfordringer for seg sjøl og ikke gjøre dem til allemannseie. Jeg har prøvd så langt jeg evner å skåne mine nærmeste når jeg blogger, men det har sjølsagt resultert i at fokuset i alt for stor grad har blitt satt på bloggerens hverdagsopplevelser på godt og vondt.

Da jeg bestemte meg for å gjenoppta blogginga, var hensikten at den i første omgang skulle være en kommunikasjonskanal. Bortsett fra ho Stine som alltid gir respons på mine

innlegg, har informasjonsflyten stort sett vært enveiskjørt. Det er vel slik det må være, men av og til føles det som om det er til ho Stine jeg skriver, og ikke til resten av familien. Responsen fra henne er alltid både konstruktiv og svært positiv. Uten hennes tilbakemeldinger hadde jeg nok ikke produsert over ett hundre og femti sammenhengende blogginnlegg.

Det er en spesiell dag for den lille familien i Svanevikveien, for i dag er ho Julie åtte måneder. Han bestefar og ho bestemor håper at ekstremvarmen har gitt seg, slik at dagene kan bli lettere å hankses med for «lilleprinsessa» våres. Varme og klamme netter har sikkert vært utfordrende for det lille nurket, men ho har nok for det meste taklet det varme været med et smil. Ja, ho kan det med å bedåre sine omgivelser, det har han bestefar opplevd flere ganger. Fra sin plass i vogna, sender ho bedårende blikk til folk som ho har på trygg avstand, og når øynene tindrer og smilet er stort og strålende, er det ingen som kan la være å smile tilbake og gi respons til godjenta våres.

Det er heldigvis ikke så lenge til vi får se hele familien samlet på Skjånes.

Pensjonisten håper at ho Julie kjenner oss igjen når vi møtes. Han bestefar vil gjerne se at gjensynsgleden er stor, og at ho ikke blir stram i ansiktet og vender seg mot ho mamma eller han pappa når han bestefar rekker ut armene mot henne. Vi regner med at ho kanskje kan sitte på egen hånd når ho kommer på sommerferie, og hvis ho ikke kan krype, lover han bestefar å ha kryptrening med tøtta. Ho bestemor må nok ta seg av vask og stell, for han bestefar er vel ikke kubelert nok til å fli den lille barnerumpa hennes. I tillegg er ho bestemor en mester til å få småkarran til å spise fast føde, så han bestefar regner med at ho også gjerne vil stå for matinga.

Når det gjelder fiskeutstyr, trenger feriegjestene ikke å ta med annet en sluker til eget bruk. Fiskestenger og sneller har vi flust av, så ekstra bagasje i form av slikt

utstyr trengs ikke. Han Steffen håper å kunne ta seg litt ferie mens familien er på besøk, og han ser fram til å gå på fisketur sammen med han Arild. Hvis ondskanken ikke slår seg vrang, vil pensjonisten selvfølgelig være med på fisketur. Siden time til operasjon er satt til 28. juni, har jeg bestemt meg for å si i fra meg timen. Jeg er ikke villig til å gå med gipset fot og krykker når vi har feriefolk hos oss. Dessuten føler jeg en viss forpliktelse til å være barnevognfører, og det passer dårlig hvis jeg må traske med gipset fot.

Her jeg sitter i kjelleren, ser utsiktene til bedring i været å være tilstede. Sola skinner gjennom vinduet, men det er ingen haft i strålene, så temperaturen ligger konstant på ca. fem grader. I morges var det bare to grader da ho mor sjekka temperaturen på termometeret på soveromsvinduet. På bilder på nettet, kan man se at det har lagt seg snø i veibanen på Ifjordfjellet. Det er illevarslende, for vi har tenkt å kjøre til Skjånes i helga. Vi må nok følge med på værvarslet for de nærmeste dagene, slik at vi ikke risikerer å måtte kjøre på vinterføre over fjellovergane på tur til Nordkyn. Denne gangen blir det ikke aktuelt å legge om til vinterdekk før vi kjører vestover. Rykter sier at temperaturen kan bli tosifret i løpet av søndagen, så det er håp for oss forfrosne finnmarkinger.

Bråttom å komme seg på do

Kroppen min spiller aldeles ikke på lag med psyken. Jeg føler meg slapp og giddelaus, og det murrer i magen. Pinverken har herjet mine indre organer og det meste av matinntaket er havnet i do. Jeg var i noenlunde god form da jeg la ut på morgenturen på Pavelstien, men en tiltakende smerte i magen gjorde at turen ikke ble en god opplevelse. Når jeg har bestemt meg for noe, fullfører jeg som regel, og det gjorde jeg i dag også. Den planlagte løypa ble fullført, til

tross for at det presset voldsomt på i tarmen da jeg nærmet meg heimen. Det ble bråttom å komme seg inn, og før turklærne var av, hadde jeg kvittet meg med mesteparten av mageinnholdet.

Veien fra klosettet til sofaen var ikke lang, og det var en befrielse å få legge seg på ryggen i den hensikt å lese oppbyggende skjønnlitteratur. Smertene i magen lettet litt etter do-besøket, men snart økte de i styrke igjen og jeg følte meg i tillegg kvalm. Etter å ha lest ei god stund, begynte øyelokkene å bli tunge, og sjøl om smertene herjet, sovnet jeg med brillene på. Jeg sov nok i godt over en time, og da jeg kom til meg sjøl igjen, var magesmertene lettet en god del, men kvalmen var enda der. Jeg sto opp, for det presset på og jeg måtte late vannet. Jeg kjente på kroppen at det ikke var noen vits å fortsette å være i oppreist stilling, så horisontalen ble igjen inntatt, og lesinga fortsatte.

Sjøl om jeg ikke var særlig sulten, men heller litt i kvalmeste laget, greide jeg å få i meg litt kornblanding rørt ut i yoghurt. Etter inntaket ble jeg såpass bra at jeg dristet meg til å kjøre til Rema for å gjøre noen nødvendige innkjøp. Oppdraget gikk bare bra, men pinverken i magen gikk ikke over, og jeg var enda ganske

kvalm. Sjøl om jeg fremdeles følte meg uggen, la jeg meg ikke ned på sofaen, men stavret meg ned til PC-en for å betale ei regning som skulle vært belastet for ei god tid siden. I tillegg stoppet jeg abonnementet på avisa Klassekampen. Etter endte oppdrag, var samvittigheta rein, men kroppen maroder, så det var bare å puske seg opp til min firbente venn. Der ble jeg liggende til ho mor kom hjem fra jobb.

Årsaken til min miserable helbred, vet jeg ikke. Det kan selvfølgelig være at det er været som innvirker på allmenntilstanden. Sjøl om jeg plagdes med varmen i ei lita ukes tid, var det kanskje bedre enn å oppleve polarfronten som har bitt seg fast over Nord-Norge. Her i Vadsø har sola i korte perioder skint fra skyfri himmel, men temperaturen har av den grunn ikke oversteget fire grader. Det er nesten ikke til å tro at det er den samme stjerna som forårsaker hetebølger i landet sør for Dovre. Jeg føler meg ikke værssjuk, og slettes ikke deprimert, men kvalm og utilpass er jeg så det holder. Det kan jo være at jeg har fått i meg noe som ikke er bra for kroppen, men da burde jo han Steffen og ho mor hatt et snev av mine plager, for vi deler jo kosten her i Kvartsveien.

Ho mor har nettopp kommet hjem igjen etter en tur i den kunstige sola. Før ho kjørte av gårde snakket ho om at ho vurderte å belyse kroppen i sytten minutter, for femten minutters eksponering var kanskje i minste laget for å fa fart på pigmenteringen. For tiden er det ikke andre muligheter til solbading enn å benytte seg av solarium. Det er nok ingen, sjøl om vi finnmarkinger er et hardbarket folkeslag, som avdekker kroppen i lyset fra en skydekket himmel når temperaturen ligger mellom to og fem grader. Pensjonisten har ikke behov for å sole seg, for han fikk i overkant mye ultrafiolett bestråling da han var «dagpappa» i Bergen.

Han Steffen er sammen med jobben på fotballkamp på Polarsletta i Vestre Jakobselv. Varanger Kraft skulle ha stand på banen, for de er en av de lokale sponsorene til damelaget som spiller i den felles nord-norske serien. De spiller andredivisjonsfotball, og de vant den siste hjemmekampen de spilte. I dag møter de sterk motstand i bortelaget Tromsdalen, men jentene er flinke, så det skal ikke forundre meg om de stikker av med seieren.

Det ble stort fokus på pensjonisten og hans mageplager i dagens blogg. Slik blir det når man ikke har andre opplevelser å berette om. Da blir skribenten navlebeskuende og sjølopptatt. Ved neste høve håper jeg å kunne blogge om hyggeligere ting.

Ting tar tid i Finnmark

En av privilegiene til pensjonisten, er å ligge middagshvil, men det har det blitt mindre av enn behovet tilsier, i løpet av en måneds tid. Men nå er hvilen gjeninnført og planen er å gjøre den obligatorisk og permanent. Sjøl om risikoen for å sovne av er der, og faren for å forringe nattesøvnen er tilstede, krever legemet en rolig fase på ettermiddagstid. Folk som er klokere enn meg sier at det fornuftig å innta horisontalen i en times tid, for å fordøye middagen. Gamle kroppene trenger hvile og ro for å fungere godt, så derfor ser jeg ikke på middagshvilen som bortkastet tid. Det rare er at ho mor som er i full jobb, enda ikke har oppdaget middagshvilens velgjørende virkning, men så er ho jo ikke pensjonist enda, så ting kan forandre seg i løpet av et par års tid. Illustrasjonsbildet til gårdagens blogg

anskueliggjorde mer enn nytaket. Den observante iakttaker burde sett at pensjonisten hadde kledd seg i Finnmarks-habitt. Kortbukse og singlet er pakket bort, i hvert fall i tidsrommet fram til sola snur, og det går mot mørketid igjen. Om habitten blir tatt på i løpet av sommeren, kommer an på om vi får sommervarme her nord. Eventuell bruk når vi er på ferie i utlandet, teller ikke med, men jeg har i hvert fall et håp om å henge boblejakken i fra meg i løpet av juni måned. Fra gammelt av har vi lært at vi ikke skal være narraktig å gå lettkledd før St. Hans, og den lærdommen er viktig å ha med seg. Vi skulle heller ikke sitte på barmarka før samme dato, det var jevngodt med å be om å få sommarforkjølelse eller andre lumske plager.

Endelig har Kirkenes sykehus latt høre i fra seg. Pensjonisten har fått time til operasjon klokka ti om morgenen den tjueåttende juni. Det betyr vel at jeg blir rekonvalesent mesteparten av juli måned, og det har jeg ikke spesielt lyst til. Jeg mener sjøl at foten er fullt ut brukbar slik som den fungerer i dag, så det kan være at jeg friskemelder den, og lar være å ta i mot timen. Et annet alternativ er selvfølgelig å få utsatt operasjonen til høsten. Bruddet skjedde jo den fjerde september i fjor, så her i «Gokk» må man sannelig vente lenge på å bli operert. Jeg kan vel trygt si at jeg har fulgt «onkel Sture metoden» og gått smertene av meg, eller så har jeg blitt så vant med dem, at jeg tror at det skal være sånn. At vi lever i ytterkant av sivilisasjonen fikk jeg et bevis på i dag. Det har seg slik at han Steffen må skifte sommerdekk på bilen, og han hadde fått time til dekkskift klokka tolv i dag. Siden han er på jobb på dagtid, tok pensjonisten på seg ansvaret med å få bilen til verkstedet. Jeg var der i god tid, leverte bilen og spurte når den var ferdig. Kundebehandleren sa at det gikk en times tid, og han fikk mobiltelefonnummeret mitt, slik at han kunne ringe meg når dekkskiftet var utført. Det passet for så vidt bra, for da fikk jeg tid til å gå på Rema og handle før jeg gikk hjem og slappet av med avisa Klassekampen.

Klokka passerte ett, men ingen telefon. Da uret viste kvart over ett, tok jeg på vinterbekledning, og med lue på hodet og hansker på nevene gikk jeg tilbake til verkstedet. Der møtte jeg på en ny kundebehandler. Jeg spurte om bilen var ferdig, og fikk til svar at det var den dessverre ikke, for dekkene som var bestilt sekstende mai, enda ikke var ankommet Vadsø. Jeg kvitterte med å spørre om hvorfor han Steffen ikke hadde fått beskjed om det inntrufne. Svaret jeg fikk var at dekkene ikke var kommet med vareleveransen som kom til forhandleren i tolvtiden i dag, og at de skulle undersøke saken og kontakte han Steffen når de visste mer om saken. Ingen beklagelse ble gitt, og det var bare å kjøre hjem igjen med uforrettet sak. I mer urbane strøk av landet, hadde nok forhandleren kvalitetsikret innkallingen før den ble effektivt.

Da var det bedre service å få fra Canal digital. Jeg tok kontakt med en kundebehandler på chattekanalen, på firmaets nettside. Jeg redegjorde for de forsøkene som var gjort for å få TV-signaler fra parabolen til mottakerboksen. Ho som var kundebehandler veiledet meg på en god måte, men fra min side var alle knep og mulige botemidler allerede prøvd, uten vellykket resultat. Kontakten med henne resulterte i at jeg får tilsendt splitter ny tallerken og mottakerhode, mot å betale fraktkostnader på 198,- kroner. Hvis resultatet fortsetter å være styrke 78% og kvalitet 0,0%, vet jeg at det er kabelen som det er feil på. Da er det to muligheter som åpner seg. Enten må jeg kjøpe ny kabel, eller så må jeg få lagt inn bredband i residensen. Ei tredje mulighet er å gjøre som læstadianerne forfekter. Siden Kjosbakken ligger i et satellitt-skygge område, er det Guds vilje at Kjosbakken skal være et TV-fritt område, og da må det jo bare være sann.

Rasfare i Brattveien

Bloggeren er tilbake på plassen sin i kjelleren i Kvartsveien. Endelig kan jeg skrive på stort tastatur igjen, og det er en lettelse. Det er mye vanskeligere å treffe tastene på den bærbare Laptopen, så feilslagene florerte i løpet av skriveprosessen. Det går ikke fortere å skrive på dette tastaturet, men pekefingerne finner lettere de riktige bokstavene, så det blir færre ord med rødstrek under. I tillegg er korrekturleseren på plass igjen, og det er en betryggelse for skribenten, sjøl om jeg blogga stort sett tilfredsstillende på egen hånd, da jeg var i Bergen. Utfordringa er å finne på noe å blogge om, men jeg begynner å få en viss trening i å utbrodere trivielle hverdagshendelser, så det går nok bra. Vi våknet opp til oppholdsvær med noen små gløtt av sol, og temperaturen var sju

grader klokka åtte i morges. I løpet av formiddagen steg temperaturen ytterligere, så maksimumstemperaturen kom til slutt opp i hele ni grader. Pensjonisten benyttet oppholdsværet til å få overskuddsmaterialer i hus, mens ho mor satte i gang med støvsuging og rydding innendørs. Utearbeidet tok ikke så veldig lang

tid, men jeg drøydde litt før jeg gikk inn igjen. Pensjonisten er jo også hobbygartner, og måtte sjekke om busker og trær hadde klart overvintringa. De fleste vekstene hadde overvintret uten synlige skader, men på noen av rognetrærne hadde enkelte greiner store sår i festet og disse måtte teipes fast til stammen. Da dette var gjort gikk jeg inn og hjalp til med å fli huset.

Vi hadde planlagt å gå på tur før vi forlot residensen, men siden ho mor hadde mange arbeidsoppgaver som ventet i Vadsø, fant vi ut at det beste var å kjøre fra feriestedet så fort som mulig. Da huset igjen så akseptabelt ut, spiste vi litt før pensjonisten bar bagasjen i bilen. Før vi kjørte av gårde tok vi oss tid til å betrakte det nye taket. Vi konkluderte med at arbeidslaget hadde gjort en god jobb og at taket pynta opp det fasadeslitte huset. Da vi knipset bilder, passet vi på å ikke å få med den værslitte veggen mot vest. Hvis vi ikke blir bankerott når oppgjørets time kommer, må vi kanskje skifte kledning på denne veggen.

Like før klokka ett i formiddag kjørte vi fra Kjosbakken, men i Brattveien måtte vi vente litt for å kunne passere. For et par uker siden raste det ut noen store steinblokker fra bergveggen, og nå holder de på å bryte ned løse blokker for å sikre veien. Etter ca. ti minutters venting, slapp vi gjennom og kunne fortsette ferden våres. Bortsett fra en tissepause på Ifjordfjellet og et stopp i Varangerbotn, for å kjøpe Helge-Dagbladet, kjørte vi rake veien hjem til Kvartsveien. Vi hadde jo laget en stor porsjon med lasagne til kvelds i går, med tanke på å ta resten med hjem, så det ble middag til både han Steffen og oss gamlingen. Vi er nettopp ferdig med middagen, og klesvaskinga er i full gang. Pensjonisten hører vaskemaskinene arbeide i bakgrunnen mens han blogger. Den lyden regner jeg med at jeg blir å høre i noen timer framover. Etter hvert blir nok vaskemaskinen akkompagnert av tørketrommelen, men jeg er vant med dur fra vaskerommet, så disse lydene gjør ikke meg noe. Da er det verre med tinnitusen, for den har en tendens til å ta seg kraftig opp når jeg er ute og reiser.

Sjøl om vi ikke fikk tatt oss en spasertur på Skjånes, betyr det ikke at vi ikke får rørt oss her i Vadsø. Ho mor har en del skolearbeid som må gjøres i kveld, så det ligger an til en spasertur til Fossen skole når bloggen er lagt ut. Ho liker jo ikke å være alene i store bygninger, så da er det godt å ha pensjonisten med som bisitter. Når vi kommer hjem igjen, skal det bli godt å sette seg ned foran TV-en og nyte et glass rødvin. Jeg kjenner på meg at jeg må ha noe å styrke meg på, for kroppen er litt utladet etter mye reising og den overopphetingen den ble utsatt for i Bergen.

Det ser ut for at det blir en stund til sommervarmen når våre nordlige kyster. Værmeldinga for de nærmeste dagene melder snø og sludd i fjellene, ned til to hundre meters høyde. Vi får bare håpe at det ikke blir frost, nå som løvet har sprunget ut på trærne og plenene atter er grønne. Heldigvis vokser gresset meget langsomt i kulda, så det blir nok ikke behov for å slå plenen før tidligst i neste uke. Uansett vær, så er pensjonisten innstilt på å gjenoppta sine huslige sysler, og det håper jeg at ho mor og han Steffen setter pris på.

Finner intet signal

Til tross for flere turer opp og ned Rambergan, har det enda ikke lyktes å få TV-signaler. Et siste forsøk ble gjort like før middagstid, og da hadde jeg eksperthjelp. Det var han Sture som sjøl har vært plaget med å få inn signaler fra satellitten Thor 3, men sjøl med adekvat hjelp, ble det ingen signal. Det er helt uforståelig, for styrken på signalene er helt fine, men kvaliteten lar seg ikke påvirke. Den er frosset fast på null komma null, så nå vet jeg ikke min arme råd. Har bestemt meg for å ta kontakt med leverandøren, Canal Digital på mandag, og be dem om å sende ny tallerken. Hvis det ikke nytter, vurderer vi å ta kontakt med Telenor og få lagt inn bredband. Han Sture og ho Sissel har nettopp vært på besøk. Det har blitt en sedvane at vi ber dem på lørdagsmiddag, når vi er på Skjånes. Menyen består alltid av

risengrynsgraut med et rømmegrautlokk. Til dessert, ble det i dag servert nystekte vafler med jordbærsyltetøy og rømme til. Sjøl liker ho mor påsmurte vafler med brunost, men gjestene foretrakk syltetøy og rømme. Det er alltid hyggelig å ha «brorsan» på besøk, men nå har de takket for serveringa og gått hjem.

Arbeidet med taket går sin gang, og det ser ut for at litauerne blir ferdig med arbeidet i dag. Arbeidslaget består av fire drevne karer, og det ser ut for at de kan sitt fag. I formiddag, mens regnet høljete ned, stekte ho mor noen og tjue jern med vafler og så ba vi tre av arbeiderne inn på kaffeslabberas. Den fjerde hadde kjørt til Kjøllefjord for å kjøpe takplateskruer, og kunne selvfølgelig ikke delta i slabberaset. Alle tre ble høflig bedt om å gå ned på badet for å vaske hendene, før de satte seg til bords. Sjøl om de hadde til dels våte arbeidsklær på, aksepterte ho mor habittene og serverte nykokt kaffe med rykende ferske vafler, jordbærsyltetøy, rømme og brunost. Brunosten, som de kalte for «sjokolade», lot de være å spise, mens vafler med jordbærsyltetøy gikk ned på høykant. Da de reiste seg fra bordet var det kun to jern som ikke var spist opp. Pensjonisten forsynte seg med to jern og ho mor spiste bare ett, så takarbeiderne spiste gjennomsnittlig litt over fem jern hver, så det var ikke kost-foraktere vi hadde til bords. Det må nevnes at den ene av dem helt sikkert satte til livs 10 plater. Det var nesten umulig å kommunisere med de besøkende, for ingen av dem behersket hverken engelsk eller norsk. En av dem kunne enkelte gloser på engelsk, så det ble en sammenkomst av den tagale sorten, sjøl om ho mor gjorde så godt ho kunne for å være høflig og konversere med fremmedfolket. En av dem var visst tidligere spillemann, for han likte veldig godt å lytte til musikken fra radioen som sto på, mens de koste seg sammen med oss på kjøkkenet. Han spilte litt luftgitar for å vise at han kunne spille gitar. Sjøl om de ikke kunne særlig mye norsk eller engelsk, greide de å formidle at de ikke kunne høre musikk på

den store radioen de hadde. De hadde ikke fått med seg at FM-nettet var stengt, og erstattet av DAB. Ved hjelp av fakter og enkel engelsk, klarte ho mor å få formidlet til den «skarpeste» av dem, om det nye systemet med DAB-radioen. Han igjen oversatte til de to andre, og det så ut for at de fikk med seg at de måtte kjøpe DAB-adapter til storradioen for å få den til å funke.

Nå er taket ferdig så langt. Det er bare pipehatten og tak-stigen som gjenstår. Det er ei ukes leveringstid på pipehatten, men det er bare et enmannsarbeid å få den på plass, så det skulle arbeidsformannen ta seg av, antakelig i slutten av neste uke. Det var fort gjort for litauerne å ta ned stillaset, pakke sammen verktøyet og pakke alt i bilen. Det siste de gjorde var å hekte campingvogna på kroken og så kjørte de av gårde til Mehamn. Like etterpå gikk pensjonisten i gang med finrydding og port-oppsetting. Det er mye rein i området, så det er best å være føre var, slik at planter og trær ikke blir oppspist. Til slutt ryddet jeg platten for overskuddsmateriell som jeg bar bort til fjøset. I morgen formiddag blir alt lagt til lagring i fjøskjelleren.

Mens pensjonisten styrte ute, gikk ho mor i gang med å lage lasagne som vi skal ha til kvelds. Jeg regner med at det blir ett glass rødvin eller to til maten. Og så får vi kose oss som best vi kan her på Kjosbakken, og nyte enda en TV-fri kveld. Kanskje vi stikker innom ho Kirsti og han Tor Sverre en tur. Det er fotballkamp i kveld, Norge spiller mot Island, så vi må vel bortom en tur. Han Sture og ho Sissel tar nok også turen dit. Ho mor synes forresten at dokker har hatt nok sol og varme der i sør. Ho håper at værgudene forbarmer seg litt over oss forfrosne finnmarkinger, og sender varme vinder nordover. Pensjonisten derimot, nyter det kalde været og kler seg etter forholdene.

Eldstesønnen fyller år

Endelig har pensjonisten kommet hjem til kjæresten sin etter ei lang reise. Det tok meg nesten tolv timer før jeg ankom residensen på Kjosbakken der min kjære sto i døra og tok i mot meg med en klem og en liten smask på munnen. For å ha tid til å fli kroppen og få i meg litt mat før jeg reiste fra Mildegeilen, måtte jeg stå opp klokka kvart over fem i morges. Like etterpå var ho Beate i full

sving med å jobbe med å fullføre masteroppgaven som hadde innleveringsfrist klokka tolv i formiddag. Eldstesønnen som har gebursdag i dag, bestilte drosje til meg i går kveld med hentetid klokka kvart over seks i morges. Like før jeg dro av gårde, sto jubilanten opp, slik at jeg fikk gitt han en klem og gratulert han med dagen.

Etter at han hadde sett meg vel av gårde, gikk han å la seg igjen, for det er tradisjon i heimen at gebursdagsbarnet skal bli vekket av en samlet familie med gaveoverrekkelser og kaffe og kake på senga. Etterpå ble det nok ikke tid for avslapping, for fredagen er jo arbeidsdag, sjøl om man fyller år. Jeg vet ikke om

dagen skulle feires på Rossnes, men dit skulle han Ståle og ho Beate og guttene dra etter skole og jobb. Ho Ida, som er som jenter flest, synes ikke noe om å tilbringe weekendene på «hytta» så ho skulle være sammen med ei venninne og bo hos henne, mens resten av familien er på landstedet.

For fjorten dager siden, da hele familien, bortsett fra han Steffen og Stines familie, var samlet på Rossnes, fikk residensen lekkasje på avløpet fra kjøkkenvasken. Nye deler ble bestilt via nettet, og de var nå ankommet Mildegeilen. Disse delene skulle monteres med det samme de ankom residensen, men det var enda et prosjekt som måtte ferdigstilles. Murpipa på hustaket må vaskes ned før den blir primet med heftemaling, for så å få et par strøk med hvitmaling. Dette kan ikke gjøres på dagtid mens sola steiker og temperaturen er godt på tjuetallet. Det blir kveldsarbeid på «gutten hennes mor», for temperaturen må være nedadgående og solstrålene må ikke være for varme. Herdingsperioden må skje mens temperaturen er på det laveste og sola under horisonten, altså om natta. Kost og malingsartikler ble kjøpt inn da vi var på fotballkampen i Åsane i går kveld, under kyndig veiledning av en kundebehandler på OBS Mega. Ansvarshavende for prosjektene er selvfølgelig jubiloten. Pensjonisten håper at det blir tid til feiring, og ikke bare arbeid på eldstesønnen på gebursdagen.

Det var ingen forsinkelser på reisa. Både på Gardermoen og Høybuktmoen landet flyet før rutetid. Til og med Snelandia-bussen var i rute, så man kan vel trygt si at pensjonisten hadde en behagelig reise hjem til Vadsø. Det var ikke avtalt henting på buss-stoppet, så jeg måtte dra trillekofferten etter meg til Kvartsveien. Heldigvis var den liten og lett, så det var ikke spesielt strevsomt. På kjøkkenbordet lå det to lapper, ei handleliste og ei liste over matvarer som måtte taes med fra kjøleskap, fryseboks og kjellerbod. Ho mor sjøl som var baksetepassasjer i bilen til han Tor Sverre og ho Kirsti i går ettermiddag, måtte i tillegg til vanlig bekledning og kosmetikk, ha med finklær, for ho skulle i begravelsen hennes onkel Odd i dag. Derfor hadde ho kun to hjembakte grove rundstykker med som niste, mens ho ventet på at jeg skulle komme med forsyninger.

I løpet av et kvarters tid var jeg klar til å kjøre, først innom polet og Rema, før jeg satte kursen vestover mot Skjånes. Jeg hadde ikke tid til å spise noe før jeg kjørte av gårde, og det ble til at jeg kjøpte meg ei pølse med brød og ei Cola da jeg bunkret diesel i Rustefjelbma. Det var hele ti varmegrader og oppholdsvær i Vadsø, og temperaturen holdt seg tosifret helt til jeg passerte Tanabru. Jo nærmere jeg kom Nordkyn og Skjånes, dess lavere ble temperaturen, og termometeret viste seks grader da jeg ankom Kjosbakken. Sjøl om temperaturen er mer enn tjue grader under opplevd middeltemperatur, i de fire dagene jeg var i Bergen, føltes det allikevel deilig å få avkjølt en overopphetet finnmarking.